

دیوانِ حضور

فقیر سید حضور بخش شاہ

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

حق موجود

پرچمي پس تون پاڻ ۾ پنهنجو هي سار
دمبدم ٿيو دم اندر دم جو هي ديدار
فن فخت فيه من الروحي پسين پرين جو پار
هادي آ هر بار حضور انهي حسن ۾

منتخب سنتي
سرائيڪي ۽ اردو ڪلام

صوفي فقير
سيد حضور بخش صاحب
القادري

سجاده نشين درگاه عاليه
شه نشاه فقير

سيد انور علي شاه

صاحب القادري السروري
(صوفي سرگروه)

جهانپور شريف گهوٽڪي

پاران

فقير سيد صحبت علي شاه

ادبي سنگت

جهانپور شريف ضلعو گهوٽڪي

حق ۽ واسطا مصنف وٽ محفوظ آهن

ڪتاب جو نالو ديوان حضور

مصنف فقير سيد حضور بخش شاه

چاپو پهريون سال - 2001

مرتب فقير محمد علي

ڪمپوزنگ امتياز علي شيخ (الوحيد تربدرس حيدرآباد)

تعداد هڪ هزار

ڇپائيندڙ فقير سيد صحبت علي شاه

ادبي سنگت

جهانيپور شريف. ضلع گهوٽڪي

سهڪار فقير سيد عبادت علي شاه

(اير، اي، ايل، ايل، بي)

ملڻ جو هنڌ درگاه عالم جهانيپور شريف

ضلعو گهوٽڪي

C-36 گلستان سجاد حيدرآباد

فون: 640466

صوفي فقير سيد انور علي شاہ القادري السروري
درگاہ عالیہ جہانپور شریف ضلعو گھونگي

صوفي فقير سيد حضور بخش شاہ القادري

سجادہ نشین درگاہ عالیہ جہانپور شریف

- تعارف - مصنف دیوان حضور
- 1 منهنجي هن فرياد تي امداد ڪر خير البشر
- 2 اسان جي حال جو حامي علي مشڪل ڪشا وارث
- 3 مشڪل نه پيش ايندي مشڪل ڪشا علي آ
- 4 وردو زبان اسان جو نام علي علي آ
- 5 عرش اوتارو آهي جنهن جو مرد ڪڏانن ٿا مرڪب
- 6 گلزار چمن ٿي آيو آ سهڻل سانگ پري
- 7 تنهنجي نينهن جي نظاري نادر نظر نوايا
- 8 ٿيو اعليٰ عشق اثر يار جي سانگي
- 9 فذ ڪروني قول قائم ڪر يڪو يڪ يار سان
- 10 ڪعب حسن حقيقي اظهار عاشقن جو
- 11 تن مرا ماڻيا جيڪي عشق ۾ آباد ٿيا
- 12 چشمن سان چٽيل دل جا چوڻان آهن
- 13 جنهن جون ديدان ديدن ساڻ اڙيون
- 14 هر دوجهان ۾ هادي حاضر فقير آ
- 15 فخر فقير جي ٿي دم دم ۾ شهادت آ
- 16 جنهن عشق ڪيو اختيار سي مست قرن مهندار
- 17 حسن شهباز رندان صاحب سر صاف سلطان
- 18 اظهار ڳالهيون عشق جون عام اڳيان ڇا ڪن
- 19 نينهن مان نروار ٿيا نقطا نظر جي ناز جا
- 20 تنهنجي صورت حسن جي مٽ نه پانين
- 21 آهن پتڙن پاسي پاڻان منهنجا

22	اڪيون يار بنا روئن رت ڙي اڏيو
23	مارو مير ملير ساهه سڙي لاءِ سڪندا هوندا
24	مونڪي ملڪ اباڻي اماڻ عمر
25	سمي لڏم سنڀار يار
26	نظرن جا تير ماريني دلبري پري پري
27	اي سڄڻ واعدي وفا کي ياد ڪر
28	دلبر ته ساڻين مونڪي ديوانو بنايو آ
29	تو جهڙو سهڻو نه ڪو سنسار ۾
30	ساري دنيا ۾ هڪ منار ڪيو آ
31	منو محبوب اڄ مونسان ڳالهائيندو ته خوش ٿيندس
32	وڃ نه منهنڙو مٽي لڳي دل ڪين هتي
33	تو سوا هي دم نه گهاري دلبرا
34	ٿيندي روهن ۾ هاڻي رس ڙي اڏيون
35	ڪجل ري ڌار سان دلبر نظر جا تير مارين تو
36	نينهن نيائيندس ڳڻ تنهنجا ڳائيندس
37	ناز نظاري نين نسنڪي جاني جلوبدار آ
38	پري جامر ڏي تون پرين پياروارا
39	سهڻا تنهنجي ڏسڻ جو اميدوار آهيان
40	وڇوڙو يار جاني جو لڳو مونڪي ڏکيو آهي
41	مريض عشق کي دلبر نه پڇڻ آئين تون
42	اچڻ به ڏکيو آ وڃڻ به ڏکيو آ
43	اڏي هن عشق واري اسين سرڙو نوايون ٿا

44	بدئين لوڙه لڙهايم لهريں دوهيں آهيان ڌاري
45	احوال انهيءَ عشق جو بردار عاشقي آ
46	زلف جو قيدي بڻايشي اسين ته آهيون غلام تنهنجا
47	نينهن لڳو نروار سانول توسان
48	جيئين نه ڏسان توکي تيسين نه موت ماري
49	تنهنجي عشق سندا آواز نون
50	تو سوا هي دم نه گهاري دلربا
51	سوڏل ٿي تون مياڻو
52	آرام مونوجائي بي آرام ٿي رهيس مان
53	ڏي خدا پر يار ڏي
54	منهنجو عرضمڙا مڃين ها ته
55	جي هڪيني وعدا مڃڻ
56	محبت جي ماريل مريضن کي ڏسجان
57	تنهنجي تار تن من لڳي
58	جيڪو چپيل هو راز سو
59	ايڏيون نه ڪر تون يار
60	ڏنم ڏيدار دلبر جو
61	اڄ ته اڳڻ تي منهنجي
62	دم دم پر دلبر تنهنجو ڏيدار
63	آيو اولي انساني
64	هادي ٿي همراه
65	سور ڏئي ويا سوغات
66	سڄ منهنجا سپرين

لڑکن سان آ چولو پڳرو	67
آ مل سہڻا يار	68
ثابت تنہجو مروتہ مسجد	69
بڌ تون توکل جو ترھو	70
مويکي گالھ بڌاء سڄي وو سڄي	71
خود پنهنجي ذات سڃاڻ	72
پوڙي بني جھڻ سردار عشق ڪبو آ	73
محسبي ميدان ۾ سانگو سر جو لائي	74
پي جام پر الستي	75
سي ٿيا ثابت سر صبر	76
سوا عشق جي عبادت اصلي حرام آ	77
هر دم هو ۾ دم مشهود	78
منجھ داب جي صفا سراسر	79
بيت	80
بيت	81
بيت	82
بيت	83
بيت	84
بيت	85
بيت	86
سسسي سمر جو ٻڌي هليا سامان (ٽنھ حرفي)	87
سراسر ڪلام	
واه واھ انور لعل امير ڏم	91

- 92 سانبول سلوٹا نہ کر مائے
- 93 انہار منجھار دی مین خاک چمنسار
- 94 اول امام علی ہے
- 95 وس دلیر یار
- 96 دلڑی ساڈی سانبول سائین
- 97 ایوین نہ ناز کر سہٹا
- 98 غصاک برہ غمناکی ہون
- 99 ہندی رلف سیاہ سلس دے ہون
- 100 دین کفر چا ڈوہن پلاوین
- 101 واہ رنگی رنگ چا لایا ہے
- 102 وچ وحدت دے ٹیم وصال
- 103 عشق عجب اسرار (الف)
- 104 عشق عجب اسرار (ب)
- 105 ماہی موہن میڈی من دا
- 106 ہن سسی نوں کچ سپال وے
- 107 لگا عشق تیڈا آرام گنا
- 108 اہیں چاک دے کسے چاک تیار
- 109 حیڈیاں سرسان کرو حوشاں
- 110 مرلی میر بجا من موہین
- 111 رانجھا تخت ہراون آیا
- 112 مسکور یار دلین دا حاتی
- 113 ہن ست گھٹ سپواہی نور
- 114 رک رب پرست حال وے
- 115 کوئے چڑھ کے دکان
- 116 اہو عاشق عین اثر دا

117	عشو نہ رکدا کھندا رابا
118	واہ واہ عشو دی مامر الا
119	واہ واہ عجب تمہارے یار دا
120	عشو ایے جا کر اعسار
121	ہے وردو ریاں تے نام محمد عربی دا
122	خیوں آپ کسوئے منظور وے
123	ملن دیاں کرو کوئی بدسراں
124	ویکم خوب نظارا دلیر
125	مہن کردا شکر گدرا
126	وہ شری سک ساس
127	عشق اساذّا فلا کعبہ
128	دلیر دا دیدار، ساڈی کتے حج ہزاراں
129	داسی دوں کیا ہے دسور ماہی
130	دلیر جو آوٹان ہے
131	ہک وقت چٹدا
132	دل نال راجھن دی لایم چا
133	حڈان آوین سہتل سائین
134	کنگ پیغام پہچاوس
135	ثابت سیر صم دے سیر داہے
136	دل نال تیڈی ول
137	مبڈا خوب پی توں آرام پی توں (سب)
138	سیت
139	سیت
140	سیت
141	سیت

تیون حصو (اردو)

- 142 دو جہان کا دالی سردار یا علی
- 143 حسینی حار کا نقشہ لکودل پر ارے مومن
- 144 جس میں سجد اہونہ سجود
- 145 رگ رگ وضو ہوا ہے
- 146 نہ وہ عشق ہے نہ وہ آرزو
- 147 رات گزر جائے گی
- 148 میں حال اپنے در کا
- 149 درد میرے کی دوا
- 150 دل چین سے اب اٹھ گیا
- 151 تیرے عشق کا ہوا ایسا اثر
- 152 دیکھ حسن کا جلو
- 153 رقیبوں کو خوشگوار رہتے دو
- 154 فرقت میں تیرے دلبر
- 155 چاند سے پوچھ لو میری داستاں غم
- 156 اپنے ہاتھوں سے ساقی مجھے
- 157 اک نظر کی جہلک نے
- 158 زابد کو ہر طرح سے
- 159 تو نے ہماری بات بھلا دی

پنهنلن احرار خير.

صوفي فسر سيد حضور بخش شاه
صاحب القادري السروزي (سالک هست)

تعارف:

سيد جي ڪلاسڪي شاعري جي سيد جي
بارج تي گهرو اثر رهيو آهي. پوءِ اها بارج سماجي
هجي ۽ سياسي ديسي هجي يا روحاني ان جو اثر
برابر آڳ ڏاڳاڳو رهيو آهي. ڪلاسڪي شاعري
۾ روحاني رمزون سمائل هونديون. آهن. جيڪي
انسان جي شعور ۽ لاشعور کي حقيق ۽ معرفت
جو گس ڏسپندون آهن. جن جي آڌار تي سج کي
سجائڻ جي پرک حاصل ٿيندي آهي.

فسر سيد حضور بخش شاه صاحب نه آهن
ردي رمزون واري ڪلاسڪي شاعري جو عاشق
آهي، جيڪا الستي قولن سان ٿيڻار، وحدت،
حقيق ۽ معرفت جي رنگ ۾ رحيل آهي
سندن ڪلام ڪيئي زبانن جهڙوڪ سنڌي، اردو،

سرائيڪي، فارسي ۽ هندي ۾ موجود آهي. هن دور ۾ اهڙي ڪلاسيڪي صوفي شاعر جو هجڻ ڪا گهٽ ڳالهه نه آهي جو ته جڏهن اسان سندن زندگي جو جائزو وٺنداسين ته ظاهر علمي قابليت سواءِ ٿورن سنڌي ڪلاسن ڪا سواءِ ڪجهه به نه آهي پر سندن ڪلام ۾ جيڪا رمري صلاحيت سمايل آهي ان مان پروڙ پئي ٿي ته پاڻ هن وقت جا وڏا صوفي شاعر آهن. سندن ڪلام هڪ فراق وصال، وحدانيت ۽ انا الحق تي مشتمل آهي، سندن ڪلام جو بنياد عشق الاهي آهي ۽ تصور جي سلسلي جي تعبير آهي. سندن شاعري صوفيا تهتمثل نگاري جو دلڪش اظهار آهي سندن شاعري آمد ٿي آمد آهي جنهن ۾ دريا جهڙي رواني ۽ بي ساختگي آهي جنهن ۾ تڪلف ۽ ساوڻ جو شائو ٿي نٿو ملي سلاست خواهو عالم آهي جو پڙهندڙ خواه بدنڌڙ کي اهو پهچي اندر جو آواز پيو معلوم ٿيندو ۽ هر راز ۽ رمز جي ڳالهه سمجهه ۾ پئي ايندي سڪ سلوڪ وارن لاءِ ڪابه ڳالهه الجھيل يا

انڪيل دسن ۾ به اسدي.

ڪور سڃاڻن ڪا پري سسئي حاتر سڄ
 من عرفه نفسه فقد عرفه ربه ڳولن به ٿي گچ
 العشق باراً عاشق سارح مڃ
 محبت جي ميدان ۾ دانگا سهي سچ
 قرب ڪمائن قادري بي قرباني ڪچ
 انهن افعاليٰن اڄ به مدد به مريدي ڪن ڪي

انور سائين

فقير سيد حضور بخش شاه صاحب به انهن ۱
 درويش ۽ عاشق شاعرن مان هڪ آهي جن پنهجي
 شاعرانه ذات وسيلي عام اسانن جي ظاهري ۽
 باطني رهنمائي ڪئي ۽ گناهن جي پستين مان ڪڍي
 عشق الاهي سان همڪار ڪيو. سندن ولاد ۲۴
 ربيع الاول ۱۳۰۶ھ بمطابق ۲۲ اپريل ۱۹۴۱ع
 واقع ڳوٺ جهانيپور شريف ضلع گهوٽڪي ۾ ٿي
 سندن سلسلہ نسب حضرت امام نبي عليه والسلام
 سان ملي ٿو. سندن خاندان جا اڪثر بررگ معرفت
 لاهي جي معراج تي پهتا. خود سندن والد محترم

فقير سيد انور علي شاه صاحب هن صدي حا صومي
درويش ء باكمال شاعري تي گذريا آهر جن جو
عرس مبارڪ هر سال ۲۱ محرم بي درگاه عالمه
جهانپور شريف صلح گهوٽڪي ۾ وڌي عقيدت ۽
حوش خروش سان ملهايو وڃي ٿو.

فقير سيد حضور بخش شاه صاحب پنهجي
والد بزرگوار جي وصال کان چاليهه ڏينهن اڳ سبب
ٿيا ء پوءِ ستت ئي پاڻ ترڪ دنيا ڪري عشق الاهي
۾ غرق ٿي ويا.

پاڻ پنهجي شعر ۾ ترڪ دنيا منعلق فرمائين ٿا:

مد ڪروبي قول دانه ڪريڪو ڪڪ مار سان

ترڪ ڪري ٿو آ ترڪ ديسا واحب

دمدم دانه بي، دوست دم دندار سان

آخرڪار گنج عرصي کانپوءِ واپس اچي پنهجي
والد بزرگوار جي درگاه جو انتظام سڀاليائون ء
اهڙي طرح اڄ ڏينهن تائين سندن خدمت انسان ذات
لاءِ حاري و ساري آهي. پاڻ محبوب صورت ۽ مسرت
خيال آهن سندن اخلاق اخلاق محمدي جو پاپيد

مثال آهي. سهجي قرب سان ماڻهن کي مطمع ڪو
اٿائون پارر سار کين ڏاڍو پيار آهي اهو سبب آهي
هو سندن پيرائي جي ڪري جهاپور شهر جو هر
ٻار معلم جي زيور سان آراسته آهي.

حوٽڪ پاڻ ديناوي تعليم حاصل نه ڪئي پر
پاڻ هر زبان تي دسرس رکي ٿا ۽ انهيءَ شاعري
ڪن ٿا سندن شاعري هجر فراو، وچوڙي ۽ توحيد
ني مبني آهي. سندن سخا ۽ فيصاح نه عام و
خاص لاءِ جاري آهي پري پري کان ڪيترائي معروف
الاهيءَ جا پانديٿڙا سندن فيض مان فضااب ٿين
لاءِ ڏورانهن علائقن کان ڪنهي ڪري ايندا آهن
سندن محفل ۾ ڪو به فرق يا ڏيکاءُ ڪونهي. پاڻ
ڪلاسڪي راڳ جا وڏا پارڪو آهن پاڻ هر وقت
محفل سماع ۾ مشغول رهن ٿا.

سندن شاعري جو پهريون مجموعو ”ساعر“
شائع ٿي چڪو آهي. ٻيو مجموعو جنهن ۾ منتخب
سنڌي، سرائڪي ۽ اردو ڪلام آهن، نالي ”ديوان
حضور“ توهان جي هٿن ۾ آهي. جيتوڻيڪ سندن

ڪلام جو تعداد گهڻو آهي پر هتي اسان سندن
 احارب سان صرف سندن منتخب ڪلام ڏيو آهي
 اسان پنهجي پوري ايمانداري ۽ عقيدتمندي سان
 ڪوشش ڪئي آهي ته سندن ڪلام جي ترتيب ۽
 چپائي ۾ ڪا ڪونهي نه نٿي ليڪن بهرحال اسان
 نه اسان ئي آهون ممڪن آهي ته ان ڄاڻائي ۾ ڪي
 غلطيون سرحد تي ويون هجن ان لاءِ سڀني عقيدتمند،
 اهل فقر، اهل دل ۽ اهل علم حضرات کي حشرات
 کي گذارش آهي ته ڪلام جي مطالعو ۾ ڪا غلطي
 ڪمي پيشي هجي ته ان جي نشاندهي ڪن. ته
 جيئن رسالي جي ٻيئي چاٻي ۾ ان کي درست ڪيو
 وڃي.

سات سلامت

فقير محمد علي

سبڪدوسي

فقير سيد صحت علي شاه

ادبي سنگت جهانپور شريف

ضلع گهوٽڪي

پہر پون حصو

سنتی کلام

ڪلام ۱

ثنا

ميهجي هن ڦرند بي امداد ڪر حير البشر
دل دڪائل ڪي درا ڏئي شاد ڪر حير البشر

سور گهگارن جو شادي اهن شمع سمد سين
درد و بدن خون دلينون آباد ڪر حير البشر

معافي مڏائون سر ڪر مڏي محمد مصطفيٰ
عاصي، مڏي ڪا عاصي ارشاد ڪر حير البشر

عرض ٻڌ عاقر سڌو باهيءَ بي ڪا باجهه ڪر
دانهون سڻي درويش خون داد ڪر حير البشر

سبح صڌائون سڌا مڏون محسوب خدا
علامن ڪي عمر ڪا اراد ڪر حير البشر

ڏي خوشيون عمر دور ڪر حضور عرض مڏون ڪر
پيهجي عشق م بريور ڪر سرشاد ڪر حير البشر

کلام ۳

مشکل نه پيش اسدي مشکدکت علي آ
آ بيکس سهارو دامن اسان جهلي آ.

آهي اسان جو حيدر ساقی، اب کوهر
سب جو مام امانت کدر پلي

فيص فاص جهجو ساري دسا هلي ٿو
عاصين ۽ عاخرن کي امانت وٺي ملي آ

سگر اسين سڏائون پنهان جي در جا پيا سي
شار شرف شعاع وادر ملي ملي آ

حضور آهيون هر دم صدر سدا سياهي
سب معاف ٿي مڏايون حيدر جي در هلي آ

کلام ۴

وردو رن اسان جو نام علي علي
سهن کي سواء مهوس به کائي بي ڳلي آ

شهاب جي عتاب سان سلطان ٿي وڃ
عاصم مان هميشه احسان ٿي وڃا
ولين کي دست حيدر امام وٺي ملي آ

خير ۽ حدو سر اڏاڻا مرندي
ساد علي جا ٻول ٻڌا يا مصطفيٰ
نرادر آ محمد جو قادر مصفا ٿي آ

حضور پيچن جا آهيون اسين ٿاگر
مشڪل به پيش ايندي در حيدر گداگر
ڏسندو ڄام آڻ ڪوثر شڪ ٿي ٻلي آ

کلام ۵

عرش و تارو آهي جهنجو مرد ڪڏاڻن ٿا مرڪب
 منجهه ميڃاڻي ٿيا مهيسي محمورين آ هن منصوب
 مست آهن محسار مدامي هن جاڳارو حسر حدب
 پرڇهي پاڻ مر هن آ پسو باهي سن کي تان سب
 ڀر حضور آ حاصر ناظر حال هڪو حق حسب سب

کلام ۶

گلزار چمن تي آيو آ سهيل ساڳ ٻري
 عذبت اولي سر سجاسي ڪافي قرب ڪري
 بهي اثاسي عدم اوفاني وحدب ساڻ وري
 عشق واري دريا مر دائر ساڳهو بار تري
 ڀر حضور آ وڃن وڃهو پريس باهي پري

کلام ۷

نهجي سڀهن جي بيطاري نادر نظر بوا
 حملي هر حسن جي ور عقل جا وڃايا
 نهجي سڀهن جي بوارش - سر سور ساز شارش
 ويا بره بدل مارش عین جي عمل آيا
 بره جي تیر باش موسي کي ڏي آ لرش
 لڳي عشق آب آتش لک طور جهن حلايا
 نهجي شوو جا شائو هئا لعل لهو لائق ثاب
 عالم فرص فائو ثيا ڪم عشق سڀ ڪراب
 عاشق صادق قدم دری آيا بارار حسن برسري
 شوق شیرس جي ڪري فرهاد دونهگر ڌاریا
 بر بیری سر هموار هو پرهيو حمد بار بار هو
 نقشو نقش بروار هو ابي صوفین سر وڍایا
 حضور منظور نظر دم گذر تبیا دوست در
 ثابت ثاب اهي سرسر حڪي وحدت وار وڍایا

ڪلام ۸

تير اعليٰ عش اثر صورت ۾ جي سانگي

الاسان سري واسره احدور عينا امير،
صورت يار جي سانگي

قل شيء محبط مولا وسحن قرب ثابت سر،
صورت يار جي سانگي

السن برڪم قول ٿو قائم قالو بدني قرب ڪسر،
صورت يار جي سانگي

سارو جوڙ حيدر جهاسي ٿو الفنون ميم مظهر،
صورت يار جي سانگي

لا اله الا الله جي ڪننرو الا الله سور نظر،
صورت يار جي سانگي

ٿو سونقا باد بهر ۾ "حصو" جو حاصر،
صورت يار جي سانگي

کلام ۹

مدکروبي قول فائز کريکو رک بار سان

ترک کري ترک مون آ ترک ديسا واحدا
دمسدم دانم ٿي دوست دم ديدار سان

اوشاقي اثبات اعليٰ ٿي مون ثابت سر سچاڻ
مصور ٿي ميدان بر اباالحق اظهار سان

”حصور“ حق منظور معنيٰ مظهر مصيب مدا
بهيءَ سر بر ثابت مدا وحدت سدي ابهيءَ وار سان

کلام ۱۰

ڪعبه حسن حقيقي اظهار عاشقن جو
بظاري سڀهن نفس جي نگر عاشقن جو

ايرن جي اشاري شينم کي جهن شڪن ڪيو
شعلي شمع شباسي پروار پسڳن ڪيو
مرگان محسوس ٿيو شڪار عاشقن جو

اثرات عشق جو آفر شاخ هر شعر ۾
نوسنان باغبان ٿيو غرن انهيءَ اثر ۾
گنهامه ار چمن ٿيو گلزار عاشقن جو

لاليءَ جي رنگ لڻ جي صحرا کي آسجن ڪيو
دندان روز، رسد جي رانهار رنجن ڪيو
دوڏو دندن ٿيو دندار عاشقن جو

سولي بي سرسنگري سحرڻون سڀني ڏٺن ۾
دائم دست دلير جنگ حار سڀني پڻ ٿا
موسو بي وري حسن با حصار عاشقن جو

اسباب عشق جا ازل کان تر انعامي
حصور ۾ سڀ سي همدم اهي قول هم ڪلامي
محسوس در مدامي فرار عيانتن

ڪلام ۱۱

تن مرا مائيا جيڪي عشو ۾ آباد ٿيا

سور سحتون سور واريون سي پري حون فريداريون
برچشم ڪري حلي حواريون عام کان آزاد ٿيا

قرب ڪٿر جي ڪا اهي وات وحدت جي ويا
مرڻ ڪار جيڪي اڳ منا سي صم سرشاد ٿيا

”حصوڙ“ حق منصور ٿي جهن سجاو رار حق
مشڪور ٿي سولي تي برحق حاص حود صياد ٿيا

ڪلام ۱۲

چشم سبب جمل دل جا چوعدن آھن
بطاري نظر سبھن سبھن آھن

بحر عشق عاشق بھاسر ٿا ۽ نگھ نار برمل نظر سان بوانا
سدا سر سولي تي سي سلطان آھن

اير جي ڪمان ۾ حشر حر حشر ڪب ۽ دٻن سان ڊول ٿين دھن ڊمر ڪيا
ڪجھ ڳالھن ٻرھ ٻار پيڪار آھن

شمع تي شادي ٿيا ڪامل ڪيا سي - بوانا نگھ ٻاٺ نظر سان بويي
پيا سي پسڻ سان سي پروان آھن

۱۵
بھري ٻھڙن برگس نظر سان - اشاري امر عشق عين اثر سان
ڪا مست مزگان مسنان آھن

”حصور ھمدرد حسن جي ھڪاري - ڏن سر ٿا ٿيڻ صبر جي سنگاري
ڪو پاڪي، سي سي قربان آھن

ڪلام ۱۳

جنهن جون ديدان ديدن سان اڙيون
قابو قد صبر جي قرب ڪڙيون

آئي عشق اڏي اوڻي اندر - سسو سور صف ڪو صاف صدر
بوسان چمر ٿيو باغ بدر - حڪي گهور حسن جون آهن گهڙيون

بش براكٽ سڀن واريون - اهي مهر محبت سڀن واريون
آهن رور ارل هي ڏينهن واريون مانگهن ملڪ مدر - مباحن مڙهيون

حمر خاص حمار حماريون وس - مائل مشاهير کي ماريون وس
ڏني سور سڙين کي ساڙيون وس - چشمن چوٽ چوڌاري آهن جڙهيون

آوار السني آواري هن - سري نظر نيشان نواسي هن
سد سحر سحر ساري هن - آهن جانب جنهن جي هيءَ مر جڙيون

واري وحدت واري وار انهيءَ آهن حال حضور هراس انهيءَ
ابا حسن حمفي باران انهيءَ - دائر دردن جون س دل مردهريون

ڪلام ۱۴

هر دوجھان م هادي حاصر فھر ا
قل شيء محبط فائز قادر فھر ا

خلو الادم سر صفائي ٿو عدم کان اثافي
ظاهر ظهور داسي ڏاڪر فھر ا

مصور ڪي نظاري اسان ڪو اساري
هوار سر سوليءَ ي ناظر فھر ا

ان شوو جي شاهاسي آو بره بهاسي
صوفي سر سلطاني صار فقير ا

ٻو پٽن جي پساري تاب هي سر سنگاري
انهيءَ سهرن جي نظاري شاعر فھر ا

"حضور" حال همدم دائر بياسي دم دم
سحر نفاي سر سر ناسر فھر ا

ڪلام ۱۵

فجر فجر جي ٿي دم دم م شهداد -
 نام نظر عباس عاصم کي عباس آ
 سجود سر الاهي محبت م محبت مافي
 ڏيندا وصل وڌائي عاشقن جي عبادت آ
 هي رار حق جو راسو ارل ڪار امر آو
 بيشڪ برهه پهلاو عمرن جي عسمت آ
 لاهوت لا لائبي فرس تيا فرمائي
 سورالسبحو سورائي رڳي روح رصاصت آ
 شاکر شکر گذاري صحت سدي سواري
 اهو بار بوري باري ڪافي سا قيادت آ
 هر دم علي علي آ عارمن ملي ملي آ
 دم دؤر هي دلي آ عيسن کي عظمت آ
 بطهير طيب طه نادر نشان سهڻا
 انهي، رهر سار سا رهيا مسجده مام محبت ا
 "حصوڙ" حق هوشيار آ باد بار باري
 سر سن لڳي بهاري سحر صاف سعادت ا

کلام ۱۶

جهن عشق کيو احيار سی مسب فرر مهندار
 جهن سر ثابت سر سخاو سوليء تي هسور
 رهبر راه رضا بي راضي شائق شکر گدار
 بار حضور آ دائم دم دم دلبر خو ديدار

کلام ۱۷

حس شهباز ريدانه صاحب سر صاف سلطان
 - احد احمد اسم اعليٰ بيحد بيچون بحر بالا
 مدامي موج منوالا نظر بروار بيشاب
 - عدم دم روح جسماني فلي ا قول قرآني
 سچاين سير سبحاني رهيا محصور مسجده
 - مک مهبان مور خو بکو آ باب بصور خو
 صحبت سر سر سرور خو عالي ابوار آشابه
 - حاضر حضور آ همدم دائم ديدار تو دم دم
 مدامي موج منجه محکم روحي خو در رحمانه

ڪلام ۱۸

اطهار ڳالهون عشق جون عام اڳيان ڇا ڪجن

خاص ڪي اهي خاص هي حال جي خاصي حال
شمع بي شڪل ٿي پروان سي پر م پهر

بالحو سان ڪو سولي مهي منصور آ
رار حبيب رمر سان رنگ رار رهر م رچن

سر وائون هن سر جهڙي سي اوشاقي اثبات سا
ور وحدت ۾ وري هر هر پيا سيني اچن

دند واري دم اندر سي دم سا هو دم وري
ملڪوت ۽ حور ۾ لاهوت کان سيني لگهن

ناسوي برسر جي بشڪ لاڳو ساسي لعل ثنا
ساد مهي جو وچاني سرور ٿي ساڳا سخن

حصوڙ جو منظور معني محسبي مام جي
جي سڃاڻح پاڻ ڪي سرور سندو دس صحن

کلام ۱۹

سڀهن مان پروار سا فقط نظر جي ٻار جا
اوليٰ امر جي آدمي عسديت آور جا

بي مثل مثل حقيقت م مثل محدود سيا
معصود مظهر ميمر ڪا المئون اندر اعر جا

اڌم کي سجدو ڪيو سو امر ارشاد نيو
ڪهڙي ارن عراريل ڪيو احرار منجهه احرار جا

هو جي حڪم همدم هليا ملڪ محبت م ملڪ
مچ محبت م حليا دمدم دمسمار جا

لا الله ڪار لهي منجهه الا الله اثبات ثب
آباد امرن جي ڪيا رمز رهبر رار جا

رمز رمزن ربحن عمرن سان عمري سا عمس
حضور حرن ارعاشقن فحري حسن فصاص جا

ڪلام ۲۰

سهنجي صورت جي مٽ به پايان توڙي حوران ٻريون علمان هن
تابع آهن ٽڙهڪندڙ نو توڙي هن ملڪ آسمان هن

مهناسي مک محبوب ڏسي - نسا صبا ملڪ محدوب ڏسي
سهنجو دٻو جمال هي خوب ڏسي - قربان من درجهان هن

سهنجا محلا نور انوار چوان - نهج هر رنگ روپ حسار جون
لکين پرو به به هزار جوان - مٺي مسخواري مسندن هن

انهيءَ نظر شان نواب عبا - انهيءَ رمر سان روحي راج ريگيا
جهن نهجا هن قدم چما - شاهي شرف سڀن جا شان هن

دندر حسن ديوان ڪيا - لکين پسن سهنجي پروان ڪيا
حضور هزارين حيران ڪيا - پسن پاڪ پرين پروان هن

کلام ۲۱

اهل سرور پاسي پاڻ مهيا عمر ڪٿي وڃن ماريون سگلا سڀا

وڃان ملڪ نائي ڪڍيل ڪريون
 مهيا جون ماريون سان اهل جي، جون ڪريون
 سڳي راهون س جون ڪريون رور روريون
 ائين دار به س س س س س س س
 اهر سڪري سڀي سڀوارن جي
 ميون سور سري اهل سڳهارن جي
 لوني ڪين لڄائيمدس مهي ماريون جي
 سڀا طول وهائا لڳن هڏ اهلجا
 مهيا ماريون جو وڏو ملڪ ملير
 تما ساوا گاهه ڦٽا ڳم گذير
 بهجان وطن پهيلاهي لاهي حد رحير
 وڃي مال حاربان س ماريون جا

حضور حوي مارو سال ملن - مون به ماني سان خوش سي به ڪلن
 مهيا سڀ ماني جن لاءِ روڻن قرب ڪرڻ اڻا موسي سڀا

ڪلام ۲۲

اکيون ٻار سان روئڻ رت ري ديون - مويان دوه ڪري ويا حت ري ديون

جهليو ڪين حديدون ڏونگر ڏوريندس - سر دوست پهل ٻار گهوريندس
سجي شهر پيپور کي چوريندس ڪنهي ڪن ويندس مٺ ري ادبون

مور به ڪڇ ڌڻيءَ ڏي ڪاهيندس - وڃي حاڪ لڳڻ سر لاهيندس
پنهجي پاڪ پيرن کي پائيندس - حيرت ساھ سري م سٺ ڙي ادبون

ويندس اڪيلي ريد راه وڃي ڪئن چوري ڇڏي ويا هت ڙي مڃي
باري عشق اندر م برھ مڃي پنهنجن پيرن سان پريت ري ادبون

اهو سور دل جو پاريندس - سڄي سچ سڪڻ جي ساڙيندس
گهٽ گهر تنهن جا گهاريندس منهنجي پرور رکندو پٽ ڙي ادبون

مون کي سڪري پهل جي حضور اتم ملندو دوست اميد ضرور اتم
نڪو سبب جو منظور اتم مهي روح منهنجي کي راحت ڙي ادبون

کلام ۲۳

مارو ممر ممر ساهه سري، لا، سڪدا هويد
جڪي جهنگي جهنگ جهنگرون - ايم ن جي اڪير

سار سار سار سار جي لائي لوني ن سار
سوس سار سار سار سار - لاهع ظلم رحمر

سار سار سار سار سار سار - ڳاڻن گم گدير
سار سار سار سار سار سار - دائر دل دلگير

کلام ۲۴

سار سار سار سار سار سار سار سار

سار سار سار سار سار سار سار سار
گوهر هن گديري، لا، حار وديو حار سار

سار سار سار سار سار سار سار سار
حضور هر سار سار سار سار سار سار

کلام ۲۵

مويکي ملڪ بائي امن عمر سدا ساه سڪي سانگين کان عمر

پلر پيرون پڪا پهوار پٽن - ون واسي وٺي لامن لون لٽن
جهنگي جهنگارن ت حوء حئن - وس وٽيچن جا وٽن عمر

حوالا

نه ڪر هڻي من هيداعلون - من سان سور سليون چڪي پکن پلون
سهي معائن ڪن انهن پوڳيون پلون - جهن سان راضي روح رهان عمر

پولي باجهاري بڪرارن جي واري واڳ وس ولهاري جي
اٿم پري پڪي پهوارن جي آهي جمدي انهن جي جان عمر

پياري پاڪ پڪيون پالينون پيار ڪري - سواء سانگيون جي ڪانه سري
ويٺس پاڻ انهن جي پاڳ پري - ٿندي سائون سان سجان عمر

هن ناعص ماتيءَ جون ڪد سل ڪٽيون - ڏسان مارن جا وڃي ماڳ مڙهيون
”حصو“ من سان گهرين ڪي نه گهريون - منفي ساڻ سان سهڻس ساڻ عمر

کلام ۲۶

بظرون جا سر مارینی دلیر سری سری
رلمن جا پیچ پیئزا اکثراری اری

ندان حسن محلا تو وون بکون برارون
کسحر با رور عاشق سی سر دری دری

مرگار تیر پالا سوسات جا وسر تا
موهیا بو ملک مالک مضطر کری کری

یوان عشق حی بر چوکس تین تا چرچا
ظاهر آ دوو تهمحو راسر زری زری

حملا حضور هر هر مهسحی مٹا کریں تو
کحلیون هتی کٹاریون هیئری هری هری

کلام ۲۷

ای! سچن وعدي وفا کي باد ڪر
هي صحن سهڻا اچي آباد ڪر

هي صدائون تون ٻڌي هن آهلي
درد رسدن جو مڙسا ڪو داد ڪر

ڏسهار رايار ٿو پڪاريان دليري
پنهجي عاشق جي مٿان امداد ڪر

ي عمر دل ڪر پڪارون من اچي
نالهه ملل جيان قرب ڪر

سهنجو طالب ٿو پڪاري آ حضور
تون اسان جي اي مڙسا دل شاد ڪر

ڪلام ۲۸

دلبر ته سائن مويڪي ديوانو سايو
هڪ ٿوري ڳالهه منجهان افسانو سايو

سجدو ٿي ڪيم توکي ڏسي پهچي وڃڻ کي
پهچي ٿي دردن جو داسانو سايو آ

حڪمي نه ڪپڙي سهڻا ارشاد ڪريو مويڪي
دل خان جگر پهچو بدرايو سايو آ

مون ياد ڪريان هر دم حضور سدا سهڻل
هر پيار جو مون من ۾ اڻڇڏيو سايو آ

کلام ۲۹

سو جهرو سهتو به ڪو سسار م
اسن به خوش اهيون بهيحي ديدار م

ريدگي گڏحي گذاريں اي صم
ڪو گناه ڪوبهي اهي پيار م

مهيحون نظرون ويون ملي توسان سجن
مون وٽس ڪيحي نظر حي وار م

هي ڏٺو سون سر اسان سوکي پريس
ڪس به ڪابهي عني حي واپار م

سارو افرار توبان حيء حسو
دل حضورن حي بئي احسار م

ڪلام ۳۰

ساري دنيا ۾ هڪ مٿس ڪو آ
 سهجي اڳيان هي سر دار ڪو آ

ماڻهو ڏس ٻا مهڻا پل لوڪ ڪجهه حوي
 دلير حسن چوي اسڪار ڪو آ

سهڻل سدا اسان کي درشن اچي پستاج
 سحر تنهن صبر کي سو وار ڪو آ

ڪڏهن ايندو ممڙو واپس ٿو مون بهاريان
 حواس ۽ حبالن ۾ دندار ڪو آ

مون ۾ گهريو نون آهين حضور تون سدائين
 محبوب دلريا کي محيار ڪو آ

کلام ۳۱

مرو محبوب اچ موبسان ڳالهائيدو نه خوش ٿيبدس
 وف حور ياد ڳالهيون ٻڌائيدو نه خوش ٿيبدس

سڪايل آهيان گهڻو سڪ ۾ مڃي سهڻو سدا مهڃي
 اڳن مهڃي بي مسرا پير پائيدو نه خوش ٿيبدس

گريبان سجدا هي ساحل کي رڳو قدم تي سر بهڃو
 پري پيار جو پيالو پيائيدو نه خوش ٿيبدس

ڏسي صورت تار جي سدائين سمن پيا ڪريدا
 حضورن سان اچي اڪريون ملائيدو نه خوش ٿيبدس

کلام ۳۲

وج بہ مہر و مٹی لگی دل کس ہی

نہجی حدائی ماری چڈو اُگتیں م مویکی باری چڈو ا
حگر ایں مہجو قی

توکاسو، مور لاچار آہیاں حال اندر جو کھر کی بدایاں
رہدگی ^{ہت} کس کئی

جنر سار جو کیو تئی فاروون ڈی ما اچی درد جو داروون
چڈیہ سورن یر سٹی

مہجھا تور سہتا کن سناٹح نار حضور سار سین ملاح
دل جو زخم چٹی

ڪلام ۳۳

سو سوا هي دم به گهاري دليرا
وٺڻ مٿا مسڪين ماري دلرب

مون اڪيلو تو مان سوکياسواءِ
جو جذبو آ سو وساري دليرا

آڱ ٿي تنهنجي حدائي جي پري
ساه ٿو سوکي سڀاري دليرا

اندر م آڙاهه جورو ٿو جلي
عشق جذم ساهه ماري دليرا

هيشون سارح سون حضورن جو وري
ڪي گهڙيون مون وٽ گذاري دليرا

کلام ۳۴

بیدی روھن بر ھاڻي رس اری ادیون
منہجو پھل آھي پارس ڙي ادیون

کھي ويسدس کيچ ڏي وي گورن سدا
گس ڙي ادیون

عشق پارو چل ارلئون لڳرو دلڙي اسم
بيوس ڙي ادیون....

کري کوٽي يار پھنجي جي ڪامل لاهيدم
کس ڙي ادیون....

ٿرن برن پر ملندو موبس سان ڏک ڏولاوا
ڏس ري ادیون..

يار حضور آ سڪڙي سرائي هن سرير
پر سرس ڙي ادیون...

کلام ۳۵

کجل ځي ڌار سان دلبر نظر جا تر ماريں ٿو
پون عاشق اچي قدم عجب برمئل بهاريں ٿو

هادي حسن جا حاڪم بهنجو مک ماه سور ا
ڪو گلن ارح بوڌاين حذر رلفان سوريں ٿو

عطر مسڪ و عمر بوڙي پسي مت نه ناسان مون
مهڪ هر دوحهان نهجي جي حلوو ڏيکاريں ٿو

حصون سان ملي هيڪر وصال جا ڪري وعدا
برهه جي ماه ٿي پڙڪي عشق جي آگ هاريں ٿو

ڪلام ۳۶

سهن پيائيندس گڻ سهنجا ڳائيندس
رور ارل ڪان اهي عشق انعام

بره جوڻ پاتسورن سن من ماسورن لئون لئون لاسون حنريون چانسون
ڪوسي گهر سون قرب حور ڪاسون قرب سنم قول ڪلام

مليسون سوعاسون سورن واريون ڏيل اندر مردڪن ڏيڪاريون
ماٺ ڪرن نه محبت ماريون بهجي وڃن نيل پرين پيغام

وصل وصال جو ملن وڌائون حوري ڏيندس جيءَ ڀر حايون
حاک پرينءَ جي لڳن سر لائون مڪا پرين سان آهن انعام

هڏي حضورن حال حمايت شان سهنجو شرف شفيع
تهين تي ڪندو اهل عبادت پياري پيالو ڏيندو حام

کلام ۳۷

بارِ مظارِینِ سسگی حاسی حلویدار ا
دلدار آ

اکیوں جہں خون مسب شرابی حویار
حیالِ خمار آ...

لبِ مـرحاں لـعلِ حراعاں جوتِ چشم
چمکار آ...

قدِ جہں خو سرو صویر لوڈِ فـمر
لچکار آ...

عسرِ مشکِ عطرِ جمیلیوں ہو ہو حق
ہیکار آ....

بارِ حضورِ حسنِ حقیقی نورِ الحقِ انوار آ
دلدار آ...

کلام ۳۸

پری حام دی توں پریں بھار و ر
 شہ سہن جا بن دوارا دوارا

سہنجی حمار م حماریل مون آہن
 سہنجی نظر حو ماریل مون آہن
 سہنجا بار برمل پیارا پیارا

اکریں م سہنجا سونہن و سہن نو
 و جھی وگ رلفن سان دلزی کیسپن نو
 پھنحو کھو بنی پیارا پیارا

سندو پر پمالو پاں پیارح
 حضورن حو حمنڈو حاسی حمارح
 اڈیا دل اندر نو اوتارا اوتار

کلام ۳۹

سهڻ تههجي دسڻ جو اميدوار آهيان
چاهين يا نه چاهين توکان نه دار آهيان

حواس ۽ حيان ۾ ڏسندوئي سوکي رهسڏس
چاهيو نه بان جاني مون تي ميار آهيان

دلڙي لڙي آ مههجي دارو هڻي نه دلير
تولڻه ڪيان نه دانهون تي احمير آهيان

عاشق جي اندان جي اڪل سڳي نه ڪهن کان
فڪرو ڦيرو ۾ مون روئندو رار آهيان

آخر حضور سائن تههجو ئي ٿيندو مٿو
رصي ڪڏهن نه ٿيندس لاچار يار آهيان

ڪلام ۴۰

وچوڙو بار حاسيءَ جو لڳو مونکي ڏکيو آهي

لڳي وئي عشق جي آتش برهه جي ماهه ٿي برڪي
منهنجي قسمت ۾ اي حاسي الاهي جا لکيو آهي

صبر دندار منهنجي لاءِ سڪاڻ تو رور مون ساري
سجڻ جي يادگيري ۾ منهنجو جشرو ڇڪيو آهي

وسارڻ مار ۽ وسري ٿو تصور باور حاسي جو
منهنجي وجود ۾ ميرا هائي ڇا رکيو آهي

حضورن حال هيٺو آڌڪايل ريدگاسي آ
اهڙو ڏور درد جو ڏکيو آهي ڏکيو آهي.

ڪلام ۲۱

مريض عشق کي دلسر نه بچن آئين سور
 قريب مرگ آں ميرا نه ڏسڻ آئين سور

رقبہ خوش پيا تن هاءِ حال رار ڏسي
 ڪاٺي سپار اسان جي نه لهن آئين سور

اچن جو واعده ڪئي راهه بهاريدو رهس
 پهتو جي ديدار جو دارون نه ڏين آئين سور

پيو لاچار ا حضورن بدو آهر ڪهر
 ريان بي نام بهمحو نه بدن آئين سور

ڪلام ۴۲

اچڻ به ڏکيو آ وڃڻ به ڏکيو آ
لڳل سڀهن ٻاٻو ٿيڻ به ڏکيو آ

دل جي لڳي ڪي هٿائي به سگهيو
لڪو انگ اڍي مٿائي به سگهيو
انهن پيار ڪهن سار ڪرڻ به ڏکيو آ

انهيءَ پيار ۾ جذباتي به ٿيبي
گڏجي وري الوداعتي به ٿيبي
سڪ جي سڳي ڪي چوڻ به ڏکيو آ

اها عشق آتش وسامي به سگهبي
اندر ئي اندر ۾ ڪامي به سگهبي
اهو سور سر تي سهڻ به ڏکيو آ

حضورن حساسي لاجار ٿي وئي
محبت اوهان جي اختيار ٿي وئي
مړڻ به ڏکيو آ جئڻ به ڏکيو آ

ڪلام ۴۳

اڏيءَ هن عشق واري اسين سرڙو سوانن سا
هسوسين سهر جو معرو پرت جو پيچ پاڻون ٿا

پريءَ سان پيچ پاڻوسين سهي ناست سحابو سن
رنگيءَ جو رنگ لائو سن روحي رنگزو رچاڻون ٿا

رعا جي راهه ۾ راضي سائي سرهه جي ساري
ڪريون سر سار ٿا ساري طفل بن من وچاڻون ٿا

مداهي موج محبت سان چڪون ٿا سُڪ صحت سان
شما جي شوق شمع سان پيون پرنئون پياريون ٿا

صفائي داب آ شامل ڪو هي قرب آ ڪامل
حضورن حال آ حاصل حدب جسمون جڳيون ٿا

کلام ۴۴

بدن لوڙه لڙهاير لهرس- دوسن اهنن داري،
ارلئون عشق آراي

ډير ڏني وب داخ ڏکس جو - سج سکن باري
سور ٿمر ساحن سر ساري مادي محبت ماري،
ارلئون عشق آراي

ڏوگر ڏاڪا ڏکيا دوري واري ويسدس واري
منل مون مادي ماري ويا کرف کوڙ کاري،
ارلئون عشق آراي

ور وکڙ ويرا وائن جا رات اسدهسري کاري
هي سر ساه سجن سان صدي هلي کيس هڪاري،
ارلئون عشق آراي

لکيو انگ ارل کان اصلنود قلم فصا کوهياري
پکو پنج پرس سان سنڙو پند گجي گل گاري،
ارلئون عشق آراي

ڪامل ڪچ دتي کي فرمون وسري ڪن ويچاري
بار حضور مني، سان ملدم هوڻ احي هڪواري،
ارلئون عشق آراي

ڪلام ۴۵

احوال ابهيءَ عشق جو بڙاڙو عاشقي
دمدم ڏيڻ سڀڻو ڏيڏار عاشقي آ

ڪسي ڪيتر ڪمات اها عاشقن عديت
هڏي سڏي حمايت هر ٻار عاشقي آ

ڇا سڀهن ۾ بشارت ٻاڪا برهه بهادر
پيري سرشاور بروار عاشقي آ

مئي مڏا ملاقي ڇا سوري آهي حاڪمي
اعليٰ عجب اوشافي اسرار عاشقي آ

حضور هر احوال جو خاصو حمر خود خيال جو
وائر قرب ڪمال جو ڪردار عاشقي آ

کلام ٤٦

رلف خو فيدي سائي اسان نه هون علام تنهنجا
نگاه وارن سان نونديو سحد نوکي سلام تنهنجا

سپهر خو نانو سائج فول موسسان نو کک
واعدا پارح گد رهن جا ناد اهر نعام تنهنجا

اي شمع برادر هميشه بي پيگ هر هر خلون
عشو جا پروانه آهنون ملتا ثم انعام تنهنجا

اسان نه آهي سر نوايو پل فتل حي کار کر نون
دڙ سسي کان دار ٿئي پل، بر ريان اهر نام تنهنجا

بن هاري نو پڪاريان ٿي وٺي محور دل
اي حضور يار تنهنجا گيت گايون کلام تنهنجا

کلام ۴۷

سمہن لگو سروار ساسول توسان
عین عکس اسرار ساسول توسان

محبوب مہو مبار نون آہن
خوبان حال حمار ساسول توسان

ثابت سر سحران نون آہن
واہ وٹیا وٹحار ساسول توسان

دائلم دم دم بر آ دائلم
قائم قرب فرار ساسول توسان

باطو سمہن پیابم توسان
صاحب سر سردار ساسول توسان

حال حضور ہمیشہ ہمدم
دوبی ابوار ساسول توسان

کلام ۴۸

حيسن نه دسار نوکي بسين نه موت ماري
کي نه گهڙيون اسار وټ سهتا نوډ وچ گذاري

کچر باد کړاي حاسي وعدي وټ خوډ ځالهوډ
و نوډ نو موډ واحهاناډ راهوډ نههجوډ بهاري

کښني حکمر آيا کو فرو کوډ پيښرو
مههجي دوا آ سو وټ دسدار جي سهاري

حضور ڏانهن هلي آ سکري نههجي ساني
هنرا چمار موډ نههجا ځوڙها خوشيءَ جا هاري

ڪلام ۴۹

سهيڻي عشق سدا آغار نوان اوار نوان سر سار نون

سهيڻون اکڙيون ڪنسون ڪاريون هي سو هر هٿ لاءِ ڌاريون هي
نڪسون تير اير بلوارون هي واه عمره گهور عمار نوان

سو مور مرگ مسلمان ڪيا لکن دانا دند ديوان ڪي
ڪڻي شمع مثل پروان ڪي انهيءَ رمرون وار رار نوان

جڏهن مرڪن ٿو ڏند موي لڳي ڇپ چورس ٿو رنگ لال لڻ
حيئر مرڪن گل گلاب گلي مک ماه لعا ڇ محار نون

نون ويسڙ واپ بيهارس ٿو جڏهن رلن ڪي سموارس ٿو
وڃهي دام حضور ڪي مارن ٿو منهنجا ساڙ نوان تنهي ٻڙ نوان

ڪلام ٥٠

هو سواءِ هي دم به گهاري دلريا وٺن ميا مسڪن ماري دلري

مون اڪيلو ٿو مران سوڪا سواءِ جو چديو آ ٿو وساري دلريا

تڱ ٿي تنهنجي حداتي جي پري ساءِ **لڏي لڏي** **سڀاري** دلريا

هڏءِ مارح تون **حصورن** جو وري ڪي گهڙيون مون وٽ گذاري دلري

ڪلام ٥١

سوڍل ٿي نون مسائو - رس به راڻل بار

موٽي اچڻ مسند - مڱ مهنجي ميار بار

چڏج ربح رسامون - موڙي اچ ميار بار

ڪورنن ڪاڪ وريون - مهنادس ميار بار

بر حضور هلي هداون - ناحه ڪدن بهار بار

ڪلام ۵۲

آرام مٿس وڃائي ٿي آرام ٿي رهيس مان
ٿئي جهاڙ ٻوڙي پکي عشق جي پيس مان

آدم حوت ٿئي سارو سمر سر سمنائي
روحي راز رنگ رچائي رنگي رهر مر رنگس مان

اڪن جي اولي ابر ٻاري سره جي ٿاڻم
سجدي م سر ٿاڻم پنهنجي حڪم هلنس مان

خود حال پنهنجو آهي مرل پنهنجي ڏي ڪاهي
تو به پنهنجا بهي صورت حسن بهنس مان

خلوي ٿا سور حالي ساڳي صورت آ سنجائي
منجهه قلب افرائي ڏاڪر ڏڪر ٿيس مان

طالب ٿيو مظلومي ناحود آهيان باپوسي
مدد مٿس محدود ٿي سر حضور ٿي سڏيس مان

ڪلام ٥٣

ڏي خدا پر بار ڏي اڏري وڃان هي سفر هي ڪس گذري وڃان

هن مرض عشو جي نه هي دو سر ڪائن لاءِ ڪني سڀري وڃان
هن رماسي جي هوائن ڪن پري - مهر ساڻان ڏانهن ڪري بکري وڃان

ڏوهه آهي ڪهر جو نه مهجي خطا، وارث ڪن سدا وسري وڃان
دل اندر تصور حضورن ا هڪو - هو هلي مون وٽ اچي آخري وڃان

ڪلام ٥٤

مهجو عرص مٿا مڃن ها نه چا هو
وري مون ڏانهن پيرو ڪرين ها نه چا هو
هي نه دم توکي سهوش ٿي ويس مار
ڏکيءَ دل بي هرو رڪين ها نه چا هو
ڪري باد وعدا ڏنو هو مون روئي
اچي مهجا ڳوڙها اگهي ها نه چا هو
هسو دم لڻ تي حضورن جو سهڻا
ليو پائي مون ڏانهن ڏسين ها نه چا هو

ڪلام ۵۵

جي ڪٽي وعدا سجن سي وري نون پار نر
ڏئي حدائي داغ دلير ماڻا ڪري نه مار نر

سي نه ڪم چندا وري درس نون ديدار نر
حڪم حڪيم نه هلي هلا ڪر هرار نر

دل ڏکيل ڪي نون دلير ڏک ڏسهن م ڏڪار نر
مائل هن مسڪين جي لهر ڪا سار سيال نر

عاجز هن عاشق ڪي نون دل نر ڪم و سار نر
آچي مور سار نون مل دم نه ٿي تون ڌار نر

سرڪ سائل ڪي پياري مٺي دل صا حيار نر
لب لعابي جي لب پاڪ پريس پيار نر

حضور سهجي حسن سڌو پياسو پياسي پار نر
بين بين سار ملائي آهلي منڻار نر

ڪلام ۵۶

محبت جي ماربل مريضن کي دسجن - ڪيل عشق وارن شهيدن کي دسجن

پسائڻ انهن کي ڏندار پنهجو جنهن سان ڪو ٿئي فرار پنهجو
نظرن جي گهاٽل غريبن کي دسجن

مرن کان اڳئيني جيڪي مري ويا جانو حڪم سان جو جهوراڻي جهري ويا
جانبي انهن جي اميدن کي دسجن

لفظ بر نهجي سدائين سڪايل سڪن ٿا هميشه درشن جا فائل
سپهن ڦريوارن ڦريين کي دسجن

حضورن کي ماريو نهجي حدائي ڪر باد پنهجي وعدي وڃائي
ڦٽل هن ڦرائي ڦيرن کي دسجن

کلام ۵۷

سهي جي ٻار س من لڳي ٻار مويڪي
لڳو سڀهن تنهنجو ٻروار مونيڪي

ايندر عشق لڳرو سارو سول لڳرو
پاتم سڪ جو سڳرو گل هر مويڪي

سڀن نظر ڀرين پييار و رو
اڪرين اشارو دم دار مويڪي

سبحد بحالي حلو حالي
فرب كمالي فرار مويڪي

سهنجو نام نالو مليو چشم چالو
ڏو ڀرڻ پيالو اوار مويڪي

حضورن هڪاري سرهور بهاري
لڳي س بهاري هڪوار مويڪي

کلام ۵۸

حيڪو چيل هو رار سوا ظهر ٿي ويو
ساري رماسي جي اڳيان سرور تي ويو

مندا هناسين پان مرلوڪنور لڪي جي
هي هل حشر ساري سار ر تي ويو

توتي چا نه ٿي پوي نه نه هان نه ڇڏو آ
ڪلندي ڪلندي موسار سر پيار ٿي ويو

گڏجي گذاريون پان مر مل لوڪ پيا سڙن
هي وعدو وفائيءَ جو دلدار بي ويو

هي سمهن سمدوسو حصور سائج
مل پءِ موسار پاڪر افرار ٿي ويو

کلام ۵۹

ایڈوں نہ کر یوں یار مونسناں دوریوں
گدرن پیار جوں راتوں اڈوریوں

دنی وٹیں اکریں جا اشارا- آہیں نوں دلیر ساہ کا پیار
کڈھ نہ ٹیڈیوں امڈوں پوریوں

پل پل توکي یار پکاریا- سین وھن ٹا برتوں یار
ناد آھن توکي گالھوں سموریوں

ایڈا نہ کر یوں محب ماتا- پریں پیارا ٹی یوں نہ سناٹا
ایڈوں نہ دی یوں ساہ کی سوریوں

یار حضور ساں پیار کونہی- ساری دہانیر پروار کونہی
سہجی ڈسٹ لاء دادیوں محسوریوں

کلام ۶

ڏنم دندار دلبر جو صديق لک وار ستم الله
کلب گل باغ بهارون چمن گلزار ستم الله

اکين مهجر کنون عيڏون ملائون دوست آهن دندون
تسون پورينون سڀ امدون نظر پروار ستم الله

نيو روش اڳڻ سيارو ڏنم چو طرف چمڪارو
ملو محبوب دل وارو صاحب سردار ستم الله

سو حلوي ۽ حامي ٿين ڏهن پاڻ فرماي
ڪري پنهجي مهرباني آيو دلدار ستم الله

آب در دوست دلدارا ويا ورهين حا عمر سارا
وساات سار اوبارا احي اسوار ستم الله

آهين حضور جو هادي ڪڍي آ عشق امدادي
ما محبوب نون مهدي صم سردار ستم الله

کلام ۶۱

اڄ به اڱڻ سي سهجي دلدار يار آيو
سهڻو ڪري سدائين سينگار يار آيو

اکڙيون عجب جنهن جون ڪاريون ڪحل ڪڪوريل
ان جي ڏسڻ ڪار مون کي حمار يار آيو

واسنگ وار سهجا ٿا رح مان بون پيا
پاسي حڏهن ٿين ٿا چمڪار يار آيو

سهجي صفت ٿاني هر دوحهان ڪري ٿو
محبوب دلربا ٿي محتسار يار آيو

هن بوستان حوماليهي لب حال ٿو پيو سمجهان
گلشن چمن جو گوهر گلزار يار آيو

حصو پسي اسڪي حيرت ۾ ملڪ حوران
ڳواڻ سڀ جو سهڻو سردار يار آيو

ڪلام ۶۲

دم دم م دلير سهجو ديدار مان سان سو
سڀ کان پوءِ آهي سهجو سنگهار مان سان سو

بحرو بار تيهجو واه واه موسڪي وڻي ٿو
واه واه وفا جو آهي وتجار مان پسان سو

سائن سڌائن پوءِ آ درشن پسان مون هر دم
سرڪار سائن سڌ جو سردار مان پسان سو

وه جو ڪموني وفائي سهيل سهجي صفائي
سوسو سهجو ميان پروار مان پسان سو

حضور جو حجاب تابا سر سلام
لاهي ٺوڪ جي ملام حيدر مان پسان سو

ڪلام ۶۳

آيو اولي اسبابي، سارو سير سڃاتي
 الانسان سري واباسره موح محبت مائي
 صور سانگي سانگ رسائي جان سيوئي جاتي
 ڪڍ ڪٿي، بي ڪا ڪهائڻ سر اڏڪي بي آئي
 مٺي پي ٿيو مسان مدامي پاڻ ڏسي سو پاڻهي
 حسن حضور ڪس حيراني اجائي اڳي ساڻي

ڪلام ۶۴

هڏي ٿي همراھ رس نور روه جبل ۾
 ميهجو جان پهل سان سارو ساهه پساهه
 ويسر ڪاهي ڪج ڏي ريد بهاري راهه
 هستي سڌو هو لاء اسدر مر اراهه
 يار حضور مٺي سان ملندو فرشتون ڪري ڪاهه

ڪلام ۶۵

سور دئي ويا سوعاب در ڏکيءَ کي
 ڪل نه موڪلي ڪاه جو پيڙي اٿي ويا اد راب
 ڏکيا ڏونگر ڏورن آبر پند پيم پرياس
 ماري موسار مار ڪري ويا هوڻ سائون هبهاٺ
 لکيو انگ ارل ڪار آريءَ ڪڇ دئي ڪلماٺ
 يار حضور پري پهل اچي محب ڪڍو ملاقات

ڪلام ۶۶

سڻج ميهجا سپرس درد ويندڙ دانهون
 پڪار سندن پريس کي ريد وڃي راهون
 هٿ جداٿون هيڪلي ڪوه ڪري ڪاهون
 اءِ عائي نافص کي ڇڏي ويا جاهون
 پاري هوڻ حضور ويا سوس باهيون

ڪلام ۶۷

لڙڪن سان اچو لو ڀڳرو آ هلي غمڻار
 او مڙا، آ هلي غمڻار

اڪيون نڪين ٿو راهه اوها سحي سين وهائي بار
 او مڙا، آ هلي غمڻار

هر اڪين کي آس ڏسن جي روئس رارو رار
 او مڙا، آ هلي غمڻار

ڇو ٿو ڪرس نون يار خداون مائس سان نه مار
 او مڙا، آ هلي غمڻار

بار حضور کي نه وسارح محب ما ميار
 او مڙا، آ هلي غمڻار

کلام ۶۸

ا مل سهڻا ٻار سولائي ساهه سڪي ٿو

آءُ نه آهڻاڻ عيبن هائي ٻروسي سوڀار

وسي بهارين واٽون سهڻيون دم دم مر دلدار

ڪنڊين قرب ڪميڻيءَ جي سائين سگر سڀيار

آبل آهي عجب ڏاهون برهم سمنڊو هي ٻار

پسان پرين جي پاڪ پيشاني نورالحق انوار

ٻار حضور کي ڪين وسارح محبت من ميار

کلام ۶۹

ثابت سہو سر نہ سحود، اہی اسور عشق اجاریو

آہی حج حرمین ہمیشہ مک معراج موحود
الف اندر جنہن بار اباریو

لامہصود فی الدارین الاہو لاحد لامحدود
جوگی جگت جگ جیوگی جیاریو

ہادی حضور منظور مدامی واصل مسجھہ و خود
نہی اثباتون ماریو نعرو

ڪلام ۷۰

بد نون توڪن جو برهر سهجو آهي نوسان، گريسارو برسن دي پهجي پسن مائون بچن

دم سڻج دم سان دم دوست نون دم دم مدا
دلر سڻي انهيءَ رار سان ڪر روح پهجي سان رهڻ

پجي ديوار دني جي رک هڪرائي حال سان
قلب مومن پير ري ڪعبه اندر ڪافر سڃاڻ

سِر ثابت آ صفا دل اسدر دلدار جو
موتو لعل انت موتو موج مصوري نون ماڻ

ٿي تون پڪدل يار سان منظور حق حضور تون
قل شيءِ محبط مولا ٿي اچي ڄاڻن سان ڄاڻ

ڪلام ۷۱

موسڪي ڳالهه ٻڌاءِ سڄي وو سڄي
مور ڪوبه ڪنڊس ڪهن سان ڪڇي وو ڪڇي

من ميهجي ۾ ميهجي وارو
مچرو ويو آهي ميهجي وو ميهجي

ساهر پساهه ميهجو سهارو سوسار
ڪوبه ويو پوئني سڄي وو سڄي

بمهرڙو لڳو ميهجو ماهي سوسار
روح روح ۾ ويو رچي وو رچي

حصوڙ هائي سار راسجهن جو
عشق اسڊر ۾ ويو اچي وو اچي

کلام ۷۲

خود پنهان داب سجان ساگی سر سلطان به نون آ

پنهان با نر گولي دس نون پردو شري کولي دس نون
دل و رو دسوان، عشق وارو اشکان به نون

الاسان سري خو سارو دس نون نظر سان نور بطرو
جان انهي، سان جان سب صورت سجان به نون آ

سودو صاف کري سر خو سدان نون منصوري موح مدهانين
سپنهان آهي تو سان سپنهان وارو سجان به نون آ

حضور تي هوشيار نون همدم هر جاء هلايح پنهان حکم
هر دو جهان م هان محبت وارو مبدان به نون آ

کلام ۷۳

بوژي نني چهار مون سردار عشق کيو آ
سولي بي سر چڙهائي سردار عشق کيو آ

صورت ډلي مون بهرني صورت آنيو آ
خود پسن آهي په بهرني روږد عشق کيو آ

وجود پر آ روح رار وجود دســـن مړ
دم دم آهي دم تسمو ديدار عشق کيو آ

احوال عشق آهي اسوار نور حق کار
بي سر سائي باري سر شار عشق کيو آ

حضور مسحه حال حي مظهر بر اسماسو
حسن و عشق پيدا منندار عشق کيو آ

کلام ۷۴

محسبي ميدان م ساوگو سر حو لاهجي
دگر داسي دود سان فرئون کڻي ڪمائجي

مار سسي سرو سروري سر سور سورن ڳائجي
مويو قليل ايت مويو منجهه حسر جاڳائجي

سجودي ساري سائي حيال حودي حو ڪائجي
واحدہ ويساه سان وحدت اندر وسائجي

ٿي قربان قائم فرئون ڪمڌ ڪٽائجي
راصي رصا انهيءَ رار سان رهبر رنگ رچائجي

راهه حبيب رمر سان پير پڙ ۾ پائجي
حصو حو هڪوئي سهن سان هسٽزو لائجي

کلام ۷۵

پي حام پر السنڻي پس تون پيار پنهجو
سارو سبر دس صفا تون صورت ميار پنهجو

بهيء داب سار صورت منجهه مام محفي مورت
د تي صفا صورت قائم قرار پنهجو

هو حال هر هموسسي مذڪوري موح مسني
هر جاء حق پرسسي حالي حمار پنهجو

حاصر حضور همدم ارواح رار رگسم
ظاهر ساطن دم دم احواحتيار پنهجو

ڪلام ۷۶

سي تڏ ٿاڻا سر صبر، حڪي عشق جي اڀ آري
بد راز جي نظرن سا دور سن دندن ڌري

ان اشاري جي امر سان سي ڪيا سولي صفا
پيا بها لامثنون ديو قلب جهن ڪعبو ڪري

بحري بره ساڀات ڪنئون قطرن م ٿو قوس ڪبو
خوري حساري ٿو سڻهن دوق ڪو رياده ڌري

سڻهن مان پروار ٿيا نادر يعني اثبات کان
سڪ سن آ بقاء جي وار وحدت م وري

مسئلن کان سي اراد بنا هڪ محسبي مسئلي پيا
روزي عمارن کان ويا، حضور پيا همدم هري

کلام ۷۷

سو عشق جي عبادت اصلی حرام آهي
 حج اڪسري اصل کان عاشقن احرام آهي
 وسري عمار ويري به مون رکيائي رورا
 انهيءَ شوق جي شراب جو پيو مون حرام آهي
 ڪافر پلي جون پيا ڪافر مون نار ڪيئرو
 انهيءَ ڪفر مان ئي پيدا ٿيو اسلام آهي
 سمجهي ڏس مون راهد فل شيءِ محيط مولا
 مسـحـد م الله الله مسـد م رام آهي
 سهجي شرع ڪيو حا مبصور کي اي فاصي
 طهار اناحق کان ٿيو جو جو نام آهي
 قم باري الله کان ٿيو قم باري فائم
 ڪلڙي ڏين اُ حاص ٿيو شمس جو ڪم آهي
 ساري عمر جي عبادت هڪ نقطي مثل آهي
 انهيءَ بي منزل دات جي منزل م مام آهي
 ديس ايمان مذهب ڇڏيو سره سلاتي
 حضور هڪو ئي مهجو عشق امام آهي

کلام ۷۸

هر دم هو م دم مشهورد، شاهي شرف بن شون شهود

عدم معبود عين عكس م رار ريدي حي رمر ركس م
هر جاء حق موجود

دم سر اسرار الهي، همدم هو هم حال حي هستي
واري وره وجود

عدم وفات عشق اسباب، هي آسائون سهن بيشتا
اهو مقصد لا مقصود

د سي دوي ظهور اهوني مسبب مدا موجود اهوني
اسر كي سر جو سحود

بحر عميق سحون بقا كار، حضور حق لاشك لما كار
لاحد لا محدود

ڪلام ۷۹

منجهه داب جي صفات سراسر سير سلطاني
عدم اوقات اسم اثبات لائي لئون لات لاثاني

مدا موحود، سر سرسعود، ملك مسعود مئي مطهر
حاص حصار، دم دیدار، ثبو، اسرار آ باسر
نظر پروار، نقش نگار قلب فرار آ فادر
صم سردار، سر سینگار ثبو حصار جسماني

شربت فی رهبر سافي اسم سر اور اور في
برمل بين دام دارين مدا موحود ملافی
دلي دم دور مالک مور عاشق اور اوشافي
عشق اشيار سهر نشان، سري سامان سبحاني

هادي حضور، آ منظور مئي مذکور مطوري
فرب فرر نما سردار بمع منندار مصوري
اسم آعار جي پروار نگاهه ناٹ سر سوری
گگر گر گهوت چرهما چوب احي سر اور اساني

بيت ۸۰

عشو لاهي جنهن سر آيو سي سافي ٿي سلطان
پنن مٿي محبت واري شوو شرابي شان
پر بـالـو پـيـئن سي مـحـابي مـسـتـان
لاـسـڪ لـاـنـسـان حـصـوـر اـبـهـيءَ هـال ۾

عشو الاهي جنهن سر آيو سي رنگ ٿيا بهال
مٿي مس رهن محابي ڪافي قرب ڪمال
سار حـصـوـر اـبـهـن حـو آهي اباالحو احوال
سايڪا ٿي بر حال ملـا سي محـبـوب سـين

عشو لاهي جنهن سر آيو گر ۾ پيرا گم
جوڳي خوب حالاتي جاڳي جگاني حـسـم
اوقا تي اظهار ٿيا بحـي اوڻ عـدم
سار حـصـوـر هـمـدم، دائـم پـسـا دـوـسـت سـان

عشو الاهي جنهن سر آيو وحدت ۾ وجود
مسب سي محکم ٿيا مداامي مـو حـود
لامقصود في الدارين الاهو، سرڪس سـحـود
مالڪ ٿيا مشهود حـصـوـر اـبـهـيءَ حـال ۾

عشو الاهی چہں سر آو باگ بی بہ بحر
گر گریزاری گودرت با تہوں بان سر
العشو بار بحرک ماسوا اللہ حکمی سی چرہں
لاتفتو من رحمہ بہ دوسی بہ اچن
صاحب بحر بحر حضور الہی حال م

عشق الاهی چہں سر آو ہل ہوساری کر
ابا الحق انسانی اہل مابھی کین مرن
پر مٹی پروان ٹی سولی سر چرہں
بار حضور اچن ثابت سر ادی بی

عشو الاهی چہں سر آو گر م گر نیں
ہو ہمیشہ حال م رہبر رسگ رچن
و بحر اقرب و بچہرو سہن مظارو کر
ہیکرائی ہیک حا وحدت سان و سر
محبت رکی من م حضور ہادی ہیک ثا

عشو الاهی چہں سر آو موخوں سی ماتن
ابا اگنی وحی ادی سر تہن
ان اللہ مع الصابرین حن اہا چاہن
بن اگی بائن حضور ہمدم حال م

عشو الاهي جهن سر آيو اهي ادوسي اثاب
ڪوري ڏس ڪلهن وار ڪند ڪٺائي ڪا
موسو قلل انت موسو باهي سن ماب
نڊر پائي هن جهن سوئي هر حال حال حضور ۾

عشو الاهي جهن سر آيو دم دم سن ديدار
گولي ڏنائون ججهه م سارو سبب سبب سار
سر ڏئي سامهين ڪيا وحدت جا ولهار
پور مليا پيرين م پيرين پرواين جا پيار
ڪيائون قرب قرار هڪڙائي حضور ۾

عشو الاهي جهن سر آيو مڙيا ڪين مانهي
موسو قلل انت موسو سولي سن سهنجي
اه باب رهه جي آئي آهي نه اهجي
پريرو ڏس پهنجي حضور هادي حال جا

عشو الاهي جهن سر آيو سي سوسي برسبا
رڪن سر اڏي بي بي ترسبا
وحي پهتا پيرين ڪي رهبر راهه رسبا
وحدت م وسبا حضور مالڪ مالڪ جا

عشو الاهي جنهن سر آيو سي سامي سوڀارا
 ڏهر سسي تن ڌار تنو نعرو هڻن نعرا
 ٿري ويٺرا تار مان عاشق اوسارا
 سر انهن سارا حاصر نيزا حضور ۾

عشو الاهي جنهن سر آيو سي گوهر هن عاري
 حضور حڪمت حال سان سبابتون باري
 رصاميدي راهه ۾ ريد رهس راضي
 ٿا پورب پرواري پنهجو پسي پاڻ ۾

ڏٺيون اهر سڪ جون سحر سوعاتون
 سائيون مون سربر ۾ ڏکڻ جو ڏانون
 رانول رو روح ۾ ڏسهن ۽ راتون
 بار حضور اندر ۾ سرهه جون باتون
 لئتون لئتون منجهه لائون پريس سدي پار جون

سمجهي ڏس سيد جوي عشو سيدو امنجان
 اهو هو الست کان سارو هي سامان
 رکيو هو رمز جو فائق هي فرمان
 حضور هميشه هان مرحهي ڏس تون پاڻ ۾

پر چهي پس نون پان م پنهجو هي پيار
دمدم تيو دم اندر دم جو هي ديدار
فلفله في مر الروحي پس پريس جو پار
ه دي آ هر بار حضور انهي حسن م

حبي مهنجو محب ا سوني دس دس
نوبدار انهي رهه خون وحدت ساد و سن
چن اڳن حي راضي شال رهس
پرس سي پر حنين هڪر حضورن سين

بار تنهنجي باد م مرون سوين سور سينا
گورف مهنجي ڳلن نا وانگي مينهن وب
هلي آ اڳن تي مهنجا محب م
فادر ڪرائندو ڪا هڪر حضورن سين

مهر ڪر محبوب نون دسي هيئي سڌو حال
توسي بگ عاتبيءَ جو لائق لڄ پال
راتون ذيهان روح م تنهنجو جواب حال
سائين لهج سمال هادي حضورن حي

لسب بربڪم جو ڪين پيم اور
فالويلي قرب سين ٿيڙو قص قص
عشو سڌي اسرار جو ڪلمو بحر ساص
بهيءَ رنگ سڌو رار هو حسن حضور م

بند ۸۵

سر دڙ ڪن ڌار، نظر نظاري سڀهن ڪن
 لاهونين هر لقاءِ حواڳيئي سوال
 ساڪا ٿي سر حال شوقون شير شهيد ٿا

ساربان سو سپرين سوکي مسهجي سڀر
 وحيد م رحي وڊيا وار مسهجاون ور
 ساري هن سڀار م اسهي عشق جي ٿار
 پنهنجو هي پٺار مسهجي ڏس سڀر چوي

ور نيڪ ور جهن مون سي وڊا ور مسهجاون
 جهن جو هي جهن مان سڀگاريا سر سڀن مون
 حضور حق اسهي، مون نظاري سڀن ڪي

مات نه اچي مومل ريءَ راڻي ڪين رهي
 سڀاڻ ريءَ سڀهي ڏک ڏولاوا ڏڪر

پڇ نه پڇرو پلي ا سڀوڏل تون سڀاڻ
 آءُ سو جانان راڻا پڇههجي روح م

مات نه اچي مڙهي ڪي رسدو روح راڻي
 حاڪمون چمن لاکون جرم سڀاڻ چاڻي
 محبت جي مڙهي من سو تو سڀاڻ

وٽسڪون سي وٽسڪي سائي ساري سن ڪر
ساڪون سن ڪري رائي روح ريجھانسي

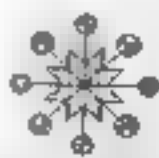
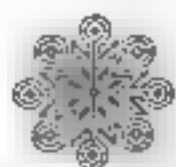
اڀائي ارادح من مڃھانسي مڃھانسي
ڪري ويسدي ڪاهه، هادي حق پڇائي

ڪريون ڪي ڪنديون مڃھانسي مڃھانسي
رائي رلايون ڪاڪ مڃھانسي ڪاريون
حڪم سان هاريون مڃھانسي ڇڏون مڃھانسي

ڪهڪي آيا ڪاڪ تي حڪمت سان حڪم
تن حوٽي طيب مڃھانسي مڃھانسي

سڙي سويل ڪاڪ سان مڃھانسي سڙي
آيو هو نه اسان سي مڃھانسي مڃھانسي
ڪيئي مڃھانسي ڪريون ڪاهي ڇڏيون مڃھانسي

ڇڏي ڇاڇا ڇوٽي مڃھانسي مڃھانسي
وهل واک واري مڃھانسي مڃھانسي

ڪلام

بهي حقيقي

سڀ سڀ سحر جو ٻڌي هليا سڀ مان
 ابهيءَ بيهن بظاري نانگن جو سسڻ
 لهنون اباري، هليا سر سينگاري، سامي ساڻ سپري
 ملهائون ميدان
 ب اٿن بهادر، دائم دم دلاور، ٿي نام نشادر
 پيا پڙ ٻر پروان
 ت تون ثابت سر، رهيا عشق امر، ڪري بيگ بشر
 احدون ٿي انسان
 ب ٿيون بڪون بوڪل، مرد ٿيا مڪمل، ڪما قرب ڪامل
 ڪٽيءَ تي قربان
 ح حوڳي حسار، سوره سي سردار، بيري سر پروار
 ڪيو برهم بيان
 ح تون هادي هار، ابهيءَ محسبي مام ٿيا مس مدام
 وسائي ويران
 ح تون حسد حمار، اهو دم ديدار، سالم سحن سحر
 شاهي شرف تن شان
 د ٿيون دلي دم دور، ابهيءَ عاشق اور، ملایا مالڪ مور
 جوڙي حد جان
 د ٿيون دگر داسي، عشق اوفاسي، ڪري اٿسائي
 عند معبودي مان

رئون روحی رار، ڪرن سورده سر سار، ڪرهن برس پروار
خاصي خبر ڏين جان

ريئون رناري، مالڪ محساري، سامي سر سرداري
مالڪ خود مهربان

سئون سجن ساري، وسي وحدت واري، بره بهاري
پياري پيمان

شئون شفاعت، آهي بن عبادت، لاهي ملڪ ملامت
سا پيري سر سار

ص صفا سر سامي، جوڙي ڏنائون حامي، مالڪ مدامي
صوفي سر سجان

ص ضرورت ڏک، سڀ سمجهي هليا سڏ، ڏني جي کي حڪ
رهيا محڪم مردان

طنئون طلنگري، آهي بن احياري، ٿڌ پاڪ پوجاري
درد وندندوان

ظ ظامن صمادت، آهي بن امادت، سارو سسر سلامت
آهي تن جي امان

عئون عبادت، ڪري روهي رباصت، صاحب ڪرامت
ڪري عشق اشيار

عيئون علامي، صاحب سلامي، توڙئون ٿڌ نامي
جن جو عالي شان

ڪيئون ڦرڻياص، روهي روشن راز، اسهن سهر سوار
پاري جوت جوان

ڪيئون ڦرڻياري، رڪي حال هوشيار، ارل حا افرار
لاهوتي لاڻاڻ

ڪيئون ڦر ڦلرم، آهي من جو قدم، ٿيو دم دائر
قلي راز رحمن

لائمون لال لاڻاڻي، پرين پاڪ پشائي، حلوه ٿيو جسماني
چمڪيا سڀ چوگان

و اصل وصال، اهيءَ حور حمالي، ڪري قرب ڪمالي
رهيا هر دو جهان

ن سور نظر، سڄون بحر، منجهه ملڪ بشر
رهيا تن فرمان

مر مظهر سور، مالڪ خود منصور آهي، مالڪ مذڪور
شاهي شير يزدان

هر حمائي حال، ناڪا ٿا بي حال، ناڪا ٿي بهال
مست ٿيا مسحان

لاه مئون لامڪائي، ساڳي سر سنجائي، انهيءَ اوڻ انساني
اچي ٿيا مهمان

اٿن به اچي، رڪي صحت سچي، مع محبت مچي
ماڃهي ٿيا مستان

يئون بد ڪري، ٿو مالڪ محبيري، حضور حق اظهاري
ٿيا سر سلطان.

پیون حصو

سرائیکی کلام

کلام ۹۱

واہ واہ انور لعل امیر ڈنم، فخر فیض فضاں فسر ڈنم

حاجی حمزہ عا ہے مہرے ماہ حلی، جنہن کون ملک ملک ایے کرن امین
وہی در سون بہ حالی کونی مسکن، اعلیٰ شان عجب اکسیر ڈنم

فلسفت حسینی لج پرور، نظہر مظہر ہے اطہر،
صلوات درود ان لک سرور، مہتاب حسن مک مسر ڈنم

جہدے شہر جہانپور جھوک اصل، لگی ماگ میناے موک صل،
جٹان جھکدے ساری لوک اصل، فلی فائم قول قدیر ڈنم

کرو باد ہمیسہ مذکور میڈا، حضور صد صدا منظور میڈا،
نوار حقیقی نور میڈا، سعی صاحب سمیع البصر ڈنم

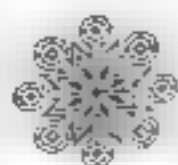
کلام ۹۲

ساقول سموثا نہ کر مائے میڈی رویدی سی سین مائے
گل گلزاران باغہاراں چمن دے ہوئے سکر ہزارا
سہن ناحیوں ہن نہ کمائے

کٹ وج لاہوری جھوکار سوں سائیں
تڈی کئے سکر کدیاں جائیں
میڈی رو رو وقت وھائے

سو بس گلستاں لگدیاں سحران
آن وسارویں جھوکاراں توں اڑیاں
سکدے شہر تے بستیان پائے

سال حضور دے اکمل میل دے
تپڈی کیئے گسر میں دے
ہار محوں گل جاتے

کلام ۹۳

بہارِ محبتِ یارِ دی مین خاک چمبستان
مہرِ یارِ راسخِ سوسے سالیان

پوریاں پاٹ تے ڈسوں پیری۔ چاور ہر راسخن دے پیرے
ولیان وچیان کسبیاں کالیان

راسخن سادے وڑھے آوین۔ موہن مسر دی مُرلی سحارین
سبڈیاں من کور پسادیاں گالہیان

چاک دے دہرے چاک سڈاوان عشو دی کسمی گل وچ پاوان
لاور تالک مسمی رنگ لالیان

سال ر سچھو دے رل مل ویاں۔ کڑیاں دل مین مول نہ رھساں
لجکیاں سوکناں سبیاں لالیان

ہر حضور ہزاروں آسا جوگیان والا ویس وٹاسا
مسموہن مسموہن والیاں مسموہن

کلام ۹۴

دل امام علي ھے صبح نام علي ھے
دو حج ھے مدام علي ھے

جھندي وچ کعبہ دے ولاد ھے وچ مسجد دے نہ شہاد ھے
لئي جنم ابھين ني عباد ھے دندا دسم کون برحمر عني ھے

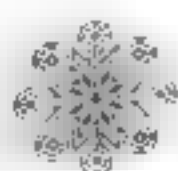
در حسرد اکاژ دس مرحب کون هکرا ور کسبس
اسلام دا بير پير کمنس، صرب اسد الله اهو کار علي ھے

کل سببا دا سردار علي - اسلام چمن گلزار علي
کرا مکر کون في النار علي اهو قول نصا کلام علي ھے

ھے دلدل دا هسوار علي کبته حمر تهے سسار علي
نبدًا سمر ھے سردار علي - عرش اے اقدام عني ھے

رندا در علي نوں نہ حالي ھے - چاھے اوردا خو کوئي سوالی ھے
بھون تسڈی سح برالي ھے - اهو ارل کون احام علي ھے

ھے کل افلیمر دا میر علي - هي حت کل جاگیر علي
حضور ھے دستگیر علي مسدا ورد زبان نام علي ھے

کلام ۹۵

اوس دسر بار کبھر گون سناوار حال سردا

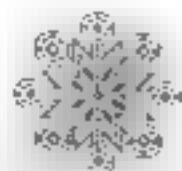
بہ کوئی سہیڑا ہم پامدی کدی وحی دل درد ماسدی،
رہدی سحت سمار دسہر حدسی ولے اوکے گردے

من وج ساگھہ میڈی سدائن، حلدی حاسب قبرا پاویں،
دل وچ درد ہرر سننے سننے سہدی سور فہر دے

میڈی من گدرن ڈسہن ڈکیوے، حل حل حان جگر گیم حیرے
ٹٹنی ہان سحت لاچار، آن پٹی من کمد قمر دے

سننے سننے طبیب علاج کریمدی، داروں درمل آن پلاتسیدی،
سن درشن بار دبدار، ہٹٹوں لٹے درد پردے

مہر نظر کڈاھن ول مسے، بار حضور صہ منی دل حسے،
اگل میڈیے ہکوار ککڑا سناون سر نظر دے

کلام ۹۶

دلڙي سادي سارول سائين لت ڳيون ساران سار

رائيان ڏسهار نابگان تڙبان برهه ڪيتا بي حد
تڙي ڪارڻ سڪندي سڏائين.

ڪيون ڪران مڏا وس بهين چلدا، من وچ ٿيڏا حيل،
تڙي عشق ششمايا دل وچ جائين

روه غمان وچ پئي تڙي سڏي، ڪون لهي ببا سڀيل،
مڙي ڪڪلي سون اڳل لاوين.

تڙي حدائي مار مڪانا، عوس ڪات مرسدا ڪلال،
ڪمڙي سون دل اسوس نه ڪهه سارين.

حال هجر حضور صه هميشه ٿيا رو رو هڻا حال،
حار وصال دا ان پسلاوين

کلام ۹۷

آنوس نه بار گر سهشا اے آگن مسدا من سائين

عربستان سون سساون ب. حدائي وچ خلاويمن نه
حکروا ماس کاوين نه. کريدا هار من حد سائين

ملن دي بار گر حاسي. اها بيڙي مهرب بي.
هے مسکون دوست حراسي. کبي کعبه سحر سائين.

کريدا باد تون ياري. ڏسو چا بار سر باري
گيني دلري ساڙي ماري. حلا نه ميڙا نن سائين.

حضورن سال مل ماهي. الاوين نول کل ماهي.
وعدي بيڙي اصل ماهي. لکي سايون لگن سائين

کلام ۹۸

غمناک رہ غمناکی ہوں، اسان ارل کسوں او شافی ہوں

بارک بار دے سنا ماری، کحل دار چشمہ چمکاری،
حس حساں دلڑی ہاری، اشیاں عسوی و طافی ہوں

دیدار حس ہے دائر دم دم پہنسا دامن رلف وچ حس حس،
کسا کامل وئر قرب قدم، محبوب مسخود ملافی ہوں

آبا سہل کر سنگار عجب، سر روپی رنگ حسار عجب،
گل ملا چند ہار عجب، مک ماہ مسور مشافی ہوں

واہ جست عجان چال ہے، سڈی رست پریت برلی ہے
رح لال لساں سی لالی ہے، حضور صہ مذا مشافی ہوں

کلام ۹۹

فیدی رلف سیاہ سلسل دے ہوں اسار سو رور ر دے ہوں

جذہن السب والا ملسا اسار مدھن فالو مپی میں ن بکھارا،
ہن حال انہی وج چلے ہوں

اھیں داب کون دات سجیا ہے، واد پونز اساسی پات ہے
اسان رن مل روح کور راندے ہوں

عجب حور جہاں حسار ڈم، سڈی ہر رنگ سہد ہرار ڈم
یے چاہہ اھیں وج چلے ہوں

ہے درس بس دندار تہدا، اھو حسر سڈا سگر سدا،
اسان موکر تڈی در دے ہوں،

گٹان دمر کبان امر دمر، کبان ملک ساری دا ممر دمر
انہی حیل حضور پل دے ہوں

کلام ۱۰۰

دن کمر جا ڈوہیں سلاوس، رہیں نوں کافر کا لاوے

سام کام ہے ہو دم والا، دی پئی چال ککوں چالاوے

نال بھدے ناٹ جو ملک ابھریا سوک بیہن سولاوے

جس کوں جسے جسے جسے، کول کے سدا نالاوے

آپ وچوں سوں آپ کوں ویکھیں رہ سر رہے خود بالاوے

حال حال حضور صہ ہے ثابت خود کوں جسے سیالاوے

ڪلام ۱۰۱

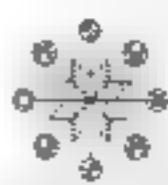
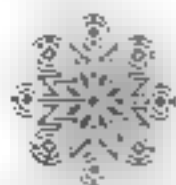
واد رنگي رنگ ڇا ڏاڍا هئا
راڻهين جهڙو اسدي سا هئا

الاساني سڀ سائين لڳ ٻيڙهه رڻ ۾ ايس
رنگيور اڪي روح رڻ ۾ چاڙهي ڇڏي پيا هئا

سڀئي سڀ سڌار اهوئي صاحب جو سڌار هون
جوڙا ڏاڍا ڏاڍا اهوئي سڀ سڌار سڌار هئا

اهڙي جوڳي جوڳي هئا دل ۾ هر سال ڇا لائي هئا
واد ماري ماري سڌار هئا حيدر عرش ڇڏي هئا

سڌار ۾ سڌار سڌار هئا سڌار سڌار هئا
رنگيور موهن ۾ محصور هئا سڌار سڌار هئا

ڪلام ۱۰۲ الف

وچ وڃندڙ سج وصال مليا ماهي مڙي سڄي
لڳل دل ڏور رڳو دل ڏان ڏهن سڄي سڄي سڄي

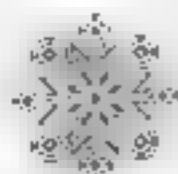
مٿي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي
سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي

ڪلام ۱۰۳ ب

رهي راد حبيب والا، اُن کي سڄي سڄي سڄي سڄي

مڙي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي
پل گڏ سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي

هر صورت وچ ب سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي
هر دم سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي سڄي

کلام ۱۰۳

(۱۱۷)

عشق عجب اسرار، دل و ج چهن حذر لانا

لسب سريکم اب لسا فالو ملي ولا قول كهيد
هوب مالک خود محسار سب صورت و ج ان سببا

عدم کون اثبات ني آنا، روحی راز دا گهن کران
کارن دم دیدار نام سبر د ساگ رساب

احدؤن عمد ثينا اوشافي لامکاني ثبنا لولا کي
صاحب سبر سردار شسري والا پسند سبابا

بار حضور مظاهر مدامی عشق والا فرر بحامي
خوبان حال حمار مني محسود حامر پلابا

ڪلام ۱۰۴

(ب)

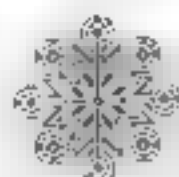
عشق عجب اسرار، دل وچ جهن چا ديوان

اسبب برڪم تپ لانا، فالو سولي والا قول ڪهڻا
هيءَ ماسڪ خود محسوس، سڀ صورت وچ اب سمجھنا

آدم دان ظهيرا هريا هرجا سارا سحر سمجھو
سڀ جوڙ ڪيسن حسار حاڪم هوڪر حڪم هلايا

ڪٿ عاسق ڪٿ معشوق جو سما، راز مهيا وچ رهبر رها
هيءَ عشقو دا گل احسار، محبت والا مڃ محبت

ڪڏهن بيري سر نشان نظر دا، ڪڏهن سولي ايه شڪر يا برهدا
اهن حال حضور هراز، ڪرپا ڪئي قرب ڪرب

کلام ۱۰۵

ماہی موہن مینڈج من دا - اعلیٰ سے اعلیٰ
آبیا آبادی

مخت ہزارے ولا سائنس مادے کسمے اب اسامین
جور جنگ دیاں حیران حسیں میک مہتاب میرد

کُڈیاں کتیاں سڈیاں کجالیں سارول سنانی آب سِیلیں
سگِ ہمسرا سال ہوں پالیں۔ قدر کل ہمسرا دا

در دلبر دے میں ہاں نہی - کیریاں یوں چلاواں گاہی
لائق لطف کیسا لائے - عشق عجب کسبہ دا

ریگپور دے وچ رار روحانی - مظر سواری ہے سورہی
حلوسے در میڈ دل حاسی - باب حسن مصویر دا

حدوں احمد عبیدی اولاد۔ مظہر مہر مسرور ولا
یہا کے حاکمان والا حوالہ۔ یہاں یہاں یہاں یہاں

سارے حصوں میں ہادی جو دا کارن خاطر حصہ حلو د
 جس میں ملک ملک دا حصہ حصہ حصہ حصہ

کلام ۱۰۶

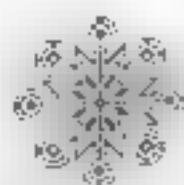
هن سسي سور شج سسپي ل وی
 ذک سس کسور چانسني وج س ل وی

دادي بند چل دے ار سگے هن بهور صوحهے وکے لاسگهے هن
 بهد سسب حورے ساسگے هن، هدماس به حدزي حال وه

اهے پسر ساندے چاني وج، اف حاك لنگر سر لاني وج
 هو درد سدر وج باني وج، دسکے حان سر رچل حال وه

معدبر د لک سايوس نور، گل عشق دي کسي پايوس نور
 رو وڻ وڻ کون گل لايوس نور، کر کوھ کشالي کمال وه

گلي گلي بار دودسساں من، سربت گهول کربساں من
 مردے حيدے سبهن سساں من، نيسے بار حضور وصال وه

کلام ۱۰۷

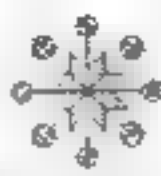
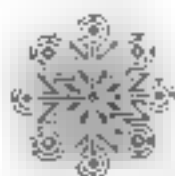
لگ عسّر سڈا رام بگا دم دم دل سی سڈا نام رہیا

دل ہر دم سسوں ساد کری، رو رو کے قرب کرے
سوں س کوہ اسدا د د کرے۔ اہو درد الم صبح نام رہیا

کے دوساں دے کڈی وحی، اہی سر حدانی ولے پنے نہ لگیں
سوں س کھنے ول پنے طیب یچس، میڈ داروں وصال دا حام رہیا

دس کھرے پاسے حواں میں دسہاں راساں مگدی دعاواں میں
سیسی رو رو کاسگ اداواں میں۔ ہا صد ہ کوئی پدم رہی

ہیں ہر حضور کور مل سہتا۔ تنہ فاسو کبھی دل سہتا
ا رل مل میں ہال کل سہتا۔ سوں س ور نہ کوئی کام رہی

کلام ۱۰۸

اھیں چاک دے کھینے میں چاک ٹنٹنار
شاہ راجہاں سے اوشیاو ٹنٹنار

میں رلڑو عشق ارری ہوں - اھیں محبت ماہی دی ماری ہوں
وے راجہاں صدق لک واری ہوں - سڈے دھماں پریں حاک ٹنٹنار

بیڈی کسے ماہی مادی مرگنار - اھیں سولان دے وچ سرگنار
نڈے دل ہن اکیار ارگنار - اھیں درد غماں وچ عماک ٹنٹنار

راجہاں رنگپور دے وچ میں رلڈی - لہہ حر مڈی ہوں آ حیدی
سورعماں وچ پنی بگڈی - بیڈی کارڈ مادی مشاوا ٹنٹنار

ہو ماہی میں وچ وسدا ہے میں میں کے دلاں کسدا ہے
وہ رار روحانی ڈسدا ہے - اھیں فکر والے سر و ٹنٹنار

حضور اہو مادی حق دا ہے - سادی پریں پیار دی پک دا ہے
راجہاں میں مڈی وچ وسدا ہے - ویک مہن سور پریں پک ٹنٹنار

کلام ۱۰۹

جھڈن سرسار کرد حوشاں اح بار مبدی گھر انا ہے

شان گسان گل گلزار عجب، ہو بار بار سرور عجب
سا درس دوست دیدار عجب، یک شمس صمر سرما ہے

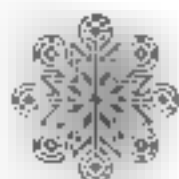
گئے درد الم درمان ہو اک بار دا سر بسمل ہو
سریر جام لسان ہو ساسے سون پلا ہے

حوش عا حوش ریب رسم ملتا دستوں دوست دے جام حم حم
شے کڑیاں پیڑاں دے حم حم واد رنگ رنگی رنگ لایا ہے

مبدا مہی من وچ وسیا ہے - اح اکے اگن مبدی مسب ہے
سہٹے رنہر رار کوئی ڈسیا ہے جوگی انحدین بجایا ہے

انہاں منہاں سون محمور ڈم - اہے وچان ویک وھلور ڈم
دئم دلیردا دستور ڈم - کمدیاں کتب سون گل لایا ہے

سرس وحاں اہاں آون سون - سی ہیر کون رنگڑ لاون سون
ہے وس حضور وٹا وٹ سون اہو شردا سک سد ہے

کلام ۱۱۰

مُری میری من موہیند قوگ سُنّا سِران

میں ہس دسویں کس گراہیں۔ سسکوں کیتوہ اوشان

حوجہاں کمدان سور گل لارس۔ ہادی مبدّ حو پاک

مبکوں جوڑے سور بہ حاور۔ سدے قدمیں دی خاک

بشکاسدے خاطر مہی سہرا اے لولاک

ارلؤں ہر حضور دی ہاں میں۔ چاک دے حاکم دی چاک

کلام ۱۱۱

رجھتا مجھ ہزاروں آنا۔ اُن کے چاک سے نہ

روی کبیرا گھس کر اب سوئے فہری پایا ہے
پسا بول کس سے دل پورا۔ رنگ پور روح رلاسا ہے

خارن ہر سبب لے دے۔ بار برہوں دا چاب ہے
کدیں کٹار سور گل لائیں۔ ہوکا حق ہلایا ہے

رمر حقیقی دار روحانی۔ میرے آں سحاب ہے
ماہی مسموم ہے من ساد۔ اندر الگ جگت ہے

کب کڑولا پاگل مالا۔ واہ واہ بید ساسا ہے
رنگی روپ سروں ساکے۔ مہر لی مہر سحاب ہے

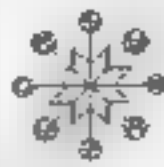
مہر الد ہے ک ولا۔ کر بشری سک وکاسا ہے
مہر محبت حمد حقیقی صاحب سخن سیاسا ہے

ہے سامی روز محشر والا۔ حم حام حضور پلاسا ہے
دسوں یار دے مہر جنہں کوں۔ نہ روشن رمر سون پایا ہے

کلام ۱۱۲

میگوں بار دلیں دا حاتمے - ب کونہی جائے یا نہ جائے
 رور ارل کسوں بار اسدا - ساگی سگ سجاے
 تڈباں دلسں سڈناں حدائیاں ساڈے دل وچ مول سمائے
 میگوں گدرب یاد ہے آیا - چاہے کلے وقت وہائے
 پیڈے ناں بے صدقے حاران - اساں در در ہوں نہ وکائے
 حضور عرص منظور کرو - اساں ناقص ہوں نہ مکائے

کلام ۱۱۳

هن ست گهت سپرواھي سون بگل لاچا مين سپرواھي سون

ساڌي دلڙي لڙي مار سڌي - اھن عمري گھور عمار سڌي
واھ بن بظر سوار بيڏي - ڪر وصال بے چد ويساھي سون

چا دلڙي سڌي سند ڪيتو رلمان پچ ارءِ مسد ڪيسو
اھي ڪھڙي بھاي پند ڪيسو باجانان ڪھن دي گواھي سون

نون جلوھ نما ھنن ماھ حين - من تڪون ڪياھي آمين
نئين جھڙ اور بھ ڪوئي حسين اڪ حشر ھي دت الاهي سون

سار حضور حاشن حاشين سارون ساخن نيسي ساڻي
در سحبا دے برسان پاڻي - نيل ترس پوءِ سندھي ماھي سون

کلام ۱۱۴

رک رہا پرستِ حال ہے - پیچھے ٹیسی سربِ کمال ہے

حق سچائیوں کو کر جائی - ہادیِ ولا جہاں ہے

لہ شاعرے نفسِ بظاہرے مقصدِ مہرِ مہاں ہے

سردا صبا صفا ہے سردا رک اکو عشقِ دلال ہے

یارِ حضورِ ہر دم و ج دم ہے وچ بسنِ پشمال ہے

کلام ۱۱۵

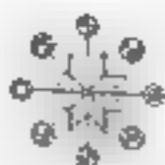
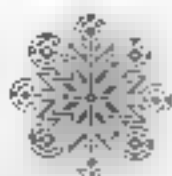
کوسے حرہ کے دیکار ساسول سسوں ویکار

کوسے کسے سے لاوں جھگرے جھنرے ، ماریا سہریں نے سیکار

پنے گیمر عشو جو جھولی در بندي دي گولہ - اور گمہن ہوں بہ سیکار

مکے تک نبدیاں رہاں - پاند گچھی بد ماہاں ، ٹی گیمر دسڑی ریکار

پار حضور ارلد ، لگڑا عشو ساسول دا ، لگیار من وچ میکار

کلام ۱۱۶

اھو عاشق عین اثر دا - بیچوں تے بحر بسر دا

دیدان دید بعید جھان دیاں - ہر رنگ سور نظر دا

عدم کسوں اظہار ٿی آیا - صورت سحر سفر دا

ارل کسوں سرر جو ہوا - واہ کامل قرب کثر دا

حلق لآدم د ب ظہورا - پاکر پوش بشر دا

کُلّی حری حصار اہی دا قطر موج بحر دا

کٹن فاصلہ کٹاں مقل تینرا - شب بہاں عذر دا

سار حضور حسن دا سارا - حکمت حال ہر دا

کلام ۱۱۷

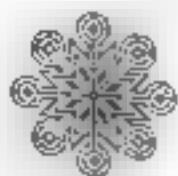
عشق سر رکدا کسهن د ریا
چاهے هوون سلطان سکندر

عشق السی رار روحانی - العشق ناراً فون فراسی
مر بدر جاگے حال حسانی - جلوہ نور وکاب

عشق اساذی عین عباد - الاسانی سمجھے صورت
دب صفت دی سیک حقیقت - اب الحق دا ہول ہلایا

مذہب دین بے مسلم ملت حملے جوڑ جھاسی کثرت
آپ کون دیکھن ویکن وحدت - سمجھہ سچائی جنھن ول پایا

موج بحر دی ساری شاکر کھیکوئی قول کھلکر
سار حضوری حال ہلاکر - ہر جاء ہادی جو فرمایا

ڪلام ۱۱۸

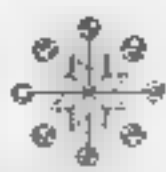
وہ راہ عشو دي مامر الا ڪيسر باع ملڪ مامر لا

عشر بالحو مارے ممر - سولي سرانجام لا

عاشق دلہنساں وچ وڪوڙے ٿر ڪر پيسويے حامر الا

ممرهاد جهڙے عدا سر ڪردے - ڪرڪي قول ڪلامر الا

يار حضور هے هادي حق دا محبت مسرت مدامر لا

ڪلام ۱۱۹

وہ واه غمخوار تماشاگر
ڪنهن جو زنجير رنگ سيار

ڪنهن شاه سڪندر ڪنهن مسافر
ڪنهن پير و شهباز سار

ڪنهن شمع شمع ديو ديواري
ڪنهن شمع شمع حمار

ڪنهن صاحب نول ڪلامي ڪنهن آپ ثبا ابرار
ڪنهن ماري ميرا مادر سن، ڪنهن غلامي گمنام

ڪنهن عاشق ڪنهن معشوق ڪنهن، ڪنهن چوڻي ڪنهن ميار
ڪنهن پير ڪري ڪنهن مار ڪري ڪنهن دائر دم ديدار

ڪنهن ڪسي ڪنهن دريا ڪنهن، ڪنهن بحر هي بي ڪنار
ڪنهن ڪنهن ڪنهن عالم روح ظاهر

ڪلام ۱۲۰

عشق اتي چڪر اڪسار، دهن ڪفر نئون ٿي سرر

عشق اساذ علي بهادر، فصيح ڪرندا حشر سرر
مشڪل معاف ڪرندا حيدر، مل ڳئي شاه محمود نگر

عشق شهادت شوق دي شاهي، عشق حقيقي رار لاهي
سورهيه سر دي ڏسون گواهي، حال حسبي هي هر رار

عشق حسن ديار مرجان مائي، سولي اتي منصور سجائي
پيڙا گهوٽ نلاول گهائي، سرمد ڪستا هي سر دار

عشق محي ڪون ولهايا وڪوري، سهڻي مهار درب هاڻ لوڙي
عشق شان خان وچ ڪوڙي، سانگا ٿي سچي سروار

عشق دا مارب محض نه مردا، حسدا دونهن جهار رهند
هو ڪجهه ڪهندا سو ڪجهه ڪردا، دائر دم دم دا ديدر

عشق امانت دار حضور عشق ڪيما هن چا منظور
عشق دا شان هي اعليٰ سوره، عشق ساڌا هي اسوار

کلام ۱۲۱

ہے ورد ربان سی نام محمد عربی دا
جبرئیل ہے خاص علام محمد عربی دا

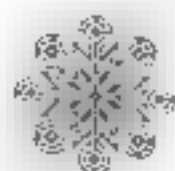
فائم قرب قدر قدمی یا احمد بلا مہمی
عرش فرش سی بکاسعالم - محمد عربی د

مظور مداء محروب خدا - نہ اوہے پرے نہ اوہے حد
اک شان ہے اک مقام - محمد عربی د

ہے کل اسبابا دا میرا ہوینس، طہ تظہیر اہو
کیا ہر محلوں سلام - محمد عربی د

سگ دریاں سدا در پہچن دا علی فاطمہ، حسین، حسن د
گہن نام توں صبح شام محمد عربی دا

کر توں بار حضور سدائیں - لا الہ دا ذکر کمائیں
بد الا اللہ حرام محمد عربی دا

کلام ۱۲۲

حور آپ کیسے منظور ہے سائوں کرت بنے گا ضرور ہے

ادم حکم حوا دے ہلا دتے دے دسور ہے
 ابرہہم آژاہ راسوے - عمری جس دے گھور ہے
 یوسف سف رلیحان با ہوا شہر مصر مشہور ہے
 بیڑ روح طوفان لڑھسو، - اہو روح مد مدکور ہے
 وچ کربل مبدن دے مالک ہوا قول قص مشور ہے
 وچ ولہسان دے محبور وکوزا سرہوں کسا پرہور ہے
 شمس الحق دی کلری کلا بر، فر مادی تصور ہے
 شاہ عباب صوفی ودا سر سری سر مسرور ہے
 انہاں اکسار دے نہ اندازے - سولی چڑھب منصور ہے
 سرمد سس کٹاکے ثرب - ہوب دائر ساتسا دور ہے
 ہردو جہاں ہر جگہ دے وح سبذ الاهی سور ہے
 حبران سبذی، اہن حسن ہے - کل پریاں ملانک حور ہے
 الانسان سری و اب سُرہ سبذ الحق معمور ہے
 سبذ، ہوسی سبذ رہسی - سہتت بار حضور ہے

ڪلام ۱۲۳

ملڪن دٻار ڪرو ڪوئي سدسراڻ
سڀا سون روپدي سڀا سون روپدي

موسم ۾ حر بهارا، سادي و طب موڙ مهارا
نور ڪي ڪي ڪي گل گلارا لڳدن سڌن سڌن سڌن

سورن سا ڪوئي سڪ مين سارن، درد عمارن وچ عمر گذارا
دلڙي ٿي ڳم ڦارون ڦارن، برهون ڪيم هنن آن بهارا

رور ارل دي سڌي سڌي، سڌي ڪي ٿي هاڻ سڌي
پند ڳچي گل من ول پندي، معاف ڪرو ساڌن سڌن

سڌن سڌن ڪراڻ اهاڻ ٿڪ ٿڪاڻ سڌن سڌن
نظر سڌن سا ڪوئي واهڻ، پليل پوئڻ سڌن سڌن

هنن وڙهي سڌن سڌن رو رو ڪي من سڌي دعائين
ڪڏهن ول سڌن سڌن، ڦٽي سڌن سڌن سڌن

سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن
سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن سڌن

کلام ۱۲۴

و بکر خوب نظارا دلبر - بڈی چشماندی چمکر دا
ماہی یار دا.

مک مہتاسی بن شرابی - حویاں حیل حصار دا
ماہی یار دا

رلف سہری عمر عمر فہری - پیچ اڑیا گھمبدار د
ماہی یار دا.

شاہ منصور کون سرلی چڑھایا - ابھیں اکائی اسرار دا
ماہی یار داد.

رنگ سرنگی بن سنگی - وحدت ورؤں وار دا.
ماہی یار دا.

اسرو سید صبر سکارا - بن نظر تلوار دا.
ماہی یار دا.

ہے سلطانی سر مسحابی - عین عکس اسوار دا
ماہی یار دا.

بار حضور صہ کون سے لکڑا حوسی حجر حصار دا
ماہی یار دا

کلام ۱۲۵

میں گردا شکر گذرا بار نظارا، محبوب مٹا آبا

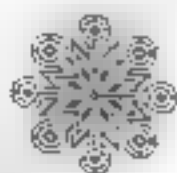
اھو بس بھال نظر دا، او ستن میں ہوں سردا،
اھو پاک پرین ہے پیارا، وہ دلدارا

جہن دی صورت ہے سنجائی، مٹا من دا دلیر حاسی
کسیب آپ پن پیارا، عیا اشارا

ہو برو ڈوں اشارے، واہ ٹکڑے بن نظارے،
ٹسا بٹک رہ بھاران، محبوب مٹبارا

جہن دے دل وج جا، شایر، میں فد میں بس جھک بمر،
ہو قول ہو با افرازا، قرب قرار

ساوون بار حضور صہ پچائے، ٹسا سادی اتے احسائے،
ہو با چو طرف جھککارا، جسس مررا

کلام ۱۲۶

وہ شری سک ساس، روح راس، دلدار مسد، ایا

ایا احمد بلا مسمی سائم فول فدہی
چا جہان اندر وچ پاس رسگ راس
دلدار میڈا آیا.

اسدہی سر سحاسی صاحب ہے سلطاسی،
اپٹ کرر کساس سہن سیداس،
دلدار میڈا آیا

مک ماہ مسور مہاسی قرآن دی وچ گمراہی،
سچا سس سٹاس، سول سداس
دلدار میڈا آیا.

سرد رہے گل اسما، یس دا مہرا مہد،
مسحمد صہ نام سداس، مت چڈاس،
دلدار میڈا آیا.

شاہی شان شہادا شیشک ہے بوفدا،
اللہ گون چا مسواس، لسمک لکاس
دلدار میڈا آیا

حضور مہدا منظور ہے ساری وعدے کیس پورے،
ساسون عسوق دی راہ سداس وچ سمساس،
دلدار میڈا آیا.

کلام ۱۲۷

عسواں د فلا کمر عشق سدا ہے امام

سریگی خوں رنگ دکلاوے ڈوبھار جہاں جہاں ہاں
موسو لیل موج مہارے ہک سجدہ ہک سلام

عسواں سدا ہے وح سدا ہے دل دل سجدہ کرن احباب
ہکتا ہوک ر مٹاتا مل گئی محبت ولی مہم

دس کمر دا جھگڑا سورن عشق بنار حیاں وچ کوڑی،
سولی کروں وں مہر بہ موری قرب کری جہن سوں قسلام

عشق حضور صہ بہ مدد جانی اپنے کون آپ سچا ہے،
مر موج محبت مائے وح سدا ہے پی کر حام

کلام ۱۲۸

دلبر دا ديدار - ساڏي ڪيس ۽ هج هرڌار

مک مسور ماء، مثل دا چشماندا چمڪار - گل گلزار چمن بهار

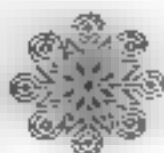
برگس برمل بين شريي خوب حال حمار - موج محبت ميگه ملهار

رنگ برنگي هيرا موسيٰ حزن نعل حواهر - گل محبوبان چندن هزار

پول الاون سجن سناون محبت مهي گمار - ڪونل ڪمر مان ڪرن ڪو ڪار

خوشنود رلف رناده ريت مشڪ عسر هيڪار، مهڪا بربر باران

ميا يار حضور صر سون سانول اخبني انوار - ايهن افرارن فول فرار

کلام ۱۲۹

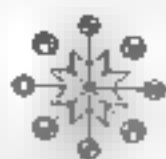
داسي دوي کيسا هے ظهور ماهي، اهو مالڪ خود منظور ماهي.

وہ راجھن رمور رلاکي آيا ماهي ميم دا برقعہ پاکے آيا،
سارا سر صورت سماکي آيا سجد برہ کنہ هے پرپور ماهي

شبا پریم نگر دا پرخاري هے حثان عشق کتي احساري هے،
سر میر دی سپ سرداري هے، ناپید نظر پر سور ماهي.

ئي راجھن جوگي چاک آيا، ئي ارشاد تي ست افلاک آيا،
هادي ہیردا خود حق پاک آيا، اہن دید دي در دستور ماهي

گنرار بہار حسن داہے واہ ماهي مسڈي من دا هے،
واہ صاحب صاب سخن دا هے اهو حال ہمیشہ حضور صہ ماهي

کلام ۱۳۰

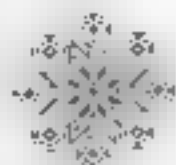
دلبر جو اوتار ہے سرکوں جھکاوٹاں ہے،
اک دن جو اپ کیا وعدہ سبوتار ہے

سہٹا چ پال پالے سیکدی سوں ا سبالی
فدماں دی جاک کور ساتیں سرم سٹاوتار ہے

ای حال دل دا ڈیسوں محبوب سوں مہیسوں،
نکھار دی وج بلہیسوں گس سٹاوتار ہے

ڈک سک اسار وندیسوں سبان نظر ملیسوں
قربان حان تیری میرا مہوتار ہے

سارول حضور صہ آوی ساسوں گلے لگ ویسے،
اوی سہ ول سہ حانے عسمران نکھوتار ہے

کلام ۱۳۱

مک قمت چنیدا - دوحه ها لب دکیدا
کون کوری هن درمل دکیدا

بار ساحهون هن کون سیالی. سر حولگرے سار والی.
چین بهید کونسی ساهه کون مکیدا

نین بن سهت ساسول سائین. جان جگر وچ پلیدن ساهین.
درد اندر دا ممول مکیدا

جلدی آوین دسر به لاوسن. نام خدا دیه جهاسری پوین.
روتنن ساسادا بههین رکیدا

بار حضور صه باد کرسیدا. رو رو کی فریاد کرسیدا.
پدپیل دم دم حینننرا حکیدا

کلام ۱۳۲

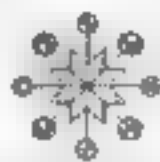
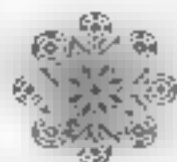
دل ٻيل رانديءَ ۾ ڏي لائيم ڇا
پنهنجي ويٺيس جو گهٽ ڪرڻ والا ڀاڳيم ڇا

میں ہمارے انہوں ہمارے ہمارے
کے ہمارے ہمارے ہمارے

حاک محمداں دي لڳين سر لاکي،
قلمد ميان سوسن سوايم چا

آيا مومن من مـــــمـــــذي دا،
ســـــــــهـــــــــل ســـــــــاـــــــــنگ ســـــــــاـــــــــم چـ

ہمارے حضور سے ہادی حق دہ
درشن دوست و کسب

کلام ۱۳۳

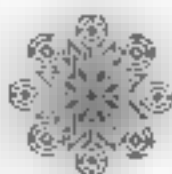
خداں توں سہٹل سائیں، مہیں نہ چہا کر،
مہا مہار مہڈا مہں کی لایا کر

بڈی خاطر مہڑ مہ ہے ماندا، اوجی بگھاں پوں در ہل جاندا،
ہولے ہولے ساہوں مہسار دل سال لایا کر

اکیاں دیے وچ حامی نکوں بلھاواں، ساڈی اگن بی تو خوشیں مہار،
سام خدا دیے کڈھیں قسرا پایا کر

ساری عمر دا بات ہن بھین توڑا، چاہی خدا جان حاوی اصلوں نہ چوڑا
عشق دی مہریشان ہوں آپ اسایا کر

در حضور صہ سڈا ارشوں علامہ ہے، لکوار سجدہ کراں بیکوں سلام ہے
حواہاں حیالان وچ دولہاں تہوں آیا کر

کلام ۱۳۴

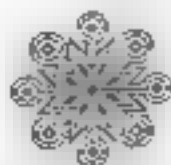
کامک پیدم پہچاوس مہڈی سعتان دے کول،

جہٹڑ ڈکی دا ماما درد اندر کون کاسدا،
مہڈا داسنن ڈکاسدا، سارا سٹورس کول

ہ کوئی سگھی سانی من اگیلی قاتی،
لکڑی سرہ دی کاسی، رندی ہر رج رول،

ہر غماسدا چاہر ہوسوس جان حلام،
ملک ملامت چاہر تہڈی کارن ڍول

لٹی حضور ہر دی دل وے، ساسون کرے کل وے،
اتون جاسی کل ملل وے صدق وچار میں گھول

کلام ۱۳۵

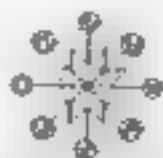
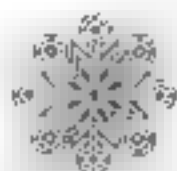
نات سر صم دے سر دا ہے، گر گناں گگن بے گردا ہے،

مالک مانگ مہر میحب ہے، اہو نظر نور سمناسہ ہے،
واہ بیک بشر دا بہا ہے، سلطنت سر سلطنت ہے
بروار بظارا مادر دا ہے

دارس پر دم دم دائر، اہو کسب سکون د کر فلرم،
تب عشق امر اثبات عدم، کامل بیت کثر قرب عدم،
ہمدم حال حکم حاصر دا ہے،

اہو عشق بہال بروار نظر سپ کتوں نارا شمس فمر،
لک حق پریوں مدک بشر، کیا ملک مطیع محبوب منور،
واہ پاک پس پرور دا ہے،

اہو حال حال حصور، بیچوں بحر سمنال منیل
ابھی، وات ویدر وصال وصل، اثبات ثبات امل وصل،
اظہار اسم امور دا ہے

کلام ۱۳۶

در بار نيبيڙي ول لڳ ڳڻي سڀاڻ
نيڙي درنن ڪڙي ڏاڍي ماني ٿئي هاڻ

بيڙي هجر فيراقن دل وچ لاس دهره
سرسن ساهه سرڌا آس ساهه ويڙهي
بيڙي حدائي وچ حليدي جان به حيرت
هن سوسن ماني ماني سر سر ماني هاڻ

مڙي ميهان ڪلي به ڪوني سگهي ساڻي
ڏوڙي ڏکڙي ڏيڏي ساري گهر ده پاني
روبي مڙي ڏي ڪڏاهن پاوس جهاسي
ايوسن ڪر به حدائي پڪڙي بيڙي پئي هاڻ

رتنن ديهان سڪون سڄڻ باد ڪريسان
پلسيل پور جو پويدي رو رو عمر سيسان
اهن درد عمان وچ مڙي مڙي مڙيسان
ڪ ڪ راهن سيدن اکسان ٿڪ ٿڪ گڻي هاڻ

پڪڙي عشق دي پئي هه هن سڏي حباسي
ڪڙي روڙ دي لڳي سر دي ڪاسي
دل حضور به دي سيسان وڪن مال ماني
ڳي سر سر هن سوسن سني هاڻ

بیت ۱۳۷

میں نے خواب بھی سون آرام بھی سون
میں نے سہاگ بھی سون میں نے حار بھی سون

میں نے قبول بھی سون اقرار بھی سون،
میں نے صبح بھی سون میں نے شام بھی سون

میں نے کتاب بھی سون قرآن بھی سون،
میں نے الف بھی سون بی لام بھی سون

میں نے سحر بھی سون میں نے سحر بھی سون،
میں نے سحر بھی سون میں نے سحر بھی سون،

میں نے عرش اے بھی سون عرش اے بھی سون،
میں نے عرش اے بھی سون میں نے عرش اے بھی سون

میں نے سور بھی سون سور بھی سون،
میں نے سور بھی سون میں نے سور بھی سون

میں نے الست بھی سون الست بھی سون،
میں نے الست بھی سون میں نے الست بھی سون

میں نے روح بھی سون روح بھی سون،
میں نے روح بھی سون میں نے روح بھی سون

میں نے حضور بھی سون حضور بھی سون،
میں نے حضور بھی سون میں نے حضور بھی سون

بيت ۱۳۸

مرشد سائون ايون آگيا، مئي پيالا پوس، هر دم حور
وحدت دل وصال هميشه، مونو قل ٿيوس، هر دم حور،
سگري سور فرق والي، تن من اپت سوين، هر دم حور،
خلو حسن حضور صه هميشه، دم دم مال ڏکيوين، هر دم حور

سهڻا بيڏا مگر سهڻا سهڻي بيڏي چالي، مست حالي،
پر پر ڏنڙ، بار اسائون سڀن والي پالي، مست حالي،
لاگر لال لڀن کون لالي، پاچسمان کالي، مست حالي،
بار حضور مين هر دم ويڪن بيڏا حسن حالي، مست حالي

سور هڪ راجها ماهي بيڏا صدق وچن لک هيران،
ٿيڏي ڪيڙي راجهن سائن وهاون سرن،
مال جوگي دي دل مين ويڪن راجان برهه بهرن،
بار حضور ارل ڪسور اهو باب لکيا بغيران

بار سادي رور ارل ڪسور گولي خاص سڏاير تنهن مال ديزي لاير،
سار، بار برهه، مين هنن اڀي سر تي چاير، تنهن مال دلزي لاير،
حضور صه خلوه ويڪ حسن دا بيان بن ملاير، تنهن مال ديزي لاير

اب احمد ملا ميمي صاحب سر سلطان ديم،
صورت والا سبب سمائين لائق حق لاسان ديم،
مهر ڪرم چا اپ ڪسمن محبت دا مسدان ديم،
بار حضور صه ٿيا عشق عطا اهو سمهن والا سنان ديم

و یک حس د خلوا اسان عاشو مست تیر سے مست رہو سے،
 مست ولا وار جو سٹیا فالو بلنی تہ کھو سے مست رہو سے،
 عشق والے درب کون وچ بڈ تر یار پیو سے مست رہو سے،
 حال حضور مئے مسی والا ابالحو آکھو سے مست رہو سے

عشق الاهی جہن سر آنا ابھار سری سر نشان کیا،
 لاحد لامکان والا عاشو وچ اشہاں کیا،
 حضور ملک، مختاری والا شوقوں شاہ مردان کیا،

کیڈی وجہ در سبجٹان سون فدی رمان والے،
 نظر ابھان دی اوہیں در سی سوٹی ہوو پوہ دی پالے،
 آگ عشق دی سہاں کون لگڑی کڑے ہیں مست حیلے،
 یار حضور صہ ابھان عاشقان سون ہن دلبر آپ سپالے،

سک سون مار محبت والی بیان بیان کرن ایاں،
 ہل حشر مچاؤں کھڑا واعظ نصیحت وایاں،
 یار حضور صہ فریاں ابھان تون جہن یار ڈی دیدان لایاں،

سکدی سکدی وقت گذر گیا دلبر قمر پاویں مک وکلاویں،
 ہار سینگار گم سک سارا وطن واگ و لاویں مک وکلاویں،
 عشق والے بہ مریضان سون آکی آپ ابویں مک وکلاویں،
 یار حضور سون سکڑی نڈی بیان بین ملاویں مک وکلاویں،

مک مہتاب ماہی دا دُہر ہر جا نور نظرہ،
صاحب سر سلطان تی آیا احدوں عہد شہرا،
صدق و جان اہیں سائیں تون گول گھٹن جگہ سارا،
بار حضور محسوب دُئی تیا کافی قرب فرارا

بانگ عشق دا ڈنگڑا لگا میڈا رہر تبا تن سارا،
لک ماسیہ پٹی مسد رکس نہ چلدا کمہن دہ چارا،
ہک راجہن یار دا مسدڑا لگڑا واہد ویکم خوب بطارا،
بار حضور مک ماہی دُئی میڈا گم تبا درد عمر سارا

جام محبت والا پی کے عاشق قرون دیواسے،
لکناں جھولا دے وچ قردی پئے مسب حلاون جاسے،
سر نے جیدی تبا تبارو لوک سلامت طمے،
بار حضور پھر بھی مڈاون یار دے در دے تباہے

کافی قرب کسا ہے سہنے آ کی مک وکلاس، دیدار الایس،
تا حمد بلامبھی اہو ہوکا جو ہلاہس، دیدار الایس،
پئے گئے پیچ پریمی ساموں میان بیان ملاہس، دیدار الایس،
بار حضور ہے اکثر اعلیٰ سڈکی سر سمجھایس، دیدار الایس

پیرون

اردو کلام

کلام ۱

دو جہاں کا دان سرور ی علی،
دم دم دکھ و جلوہ دیدار ی علی،

نرا بلند ہے حق کا ہر مومن کے رب پر،
منکر کے سر کا دو کوار یا علی،

بھی وقت ہے آخری چکاؤ دو فقر،
مناؤ کفر کو تم یکبار یا علی،

سن لو صدا تو میری مشکل کو دردِ فردے،
درین کا ہے مالک مختیار یا علی،

ناد علی کھا کے پکا رتے ہیں مصطفیٰ،
خیبر ازا یا تو نے یکوار یا علی،

گھنگار ہوں موالی ہر دم تیرا سون،
پارو حام ساتی سرکار یا علی،

تم مر تفسی تم مصطفیٰ تم فاطمہ حسن حسین،
پختس کو دیکھو ایک میں نور یا علی،

حصوۂ اتحاد ہے اہل مس تیرا نہ چھوڑوں،
قیامت میں تونی، دنا شہنشاہ یا علی

کلام ۲

حسینی حال کا نقشہ لکھو دل پر ارے مومن،
جنہیں انکو سنبھانا ہے وہی اسکا ہوا ضامن،

شہید کربلا ہویا سبق سیکھو اسیروں سے،
یہی سجدہ یہی سر ہے قیامت کا رہا کامن،

الم عباس غازی کا ہوا نام نثار ہے،
ذرا تم بھی دیکھو تو یہی ظاہر یہی باطن،

نہ چھوڑو نگا نہ چھوٹے گا حضورِ حال کا ہمد م،
کہ پکڑا ہے جکڑ کر میں پنجتن پاک کا دامن،

کلام ۳

جس میں سجدہ ہو نہ سجود، وہ نماز پیدا کر،

جس میں ذکر ہو نہ فکر ہو، وہ افکار پیدا کر،

جس میں روح ہو نہ ارواح، وہ پرداز پیدا کر،

جس میں اسم ہو نہ جسم ہو، وہ راز پیدا کر،

جس میں ناز ہو نہ نیاز ہو، وہ نواز پیدا کر،

جس میں بول ہو نہ قول ہو، وہ آواز پیدا کر،

جس میں سوز ہو نہ گداز ہو، وہ انداز پیدا کر،

جس میں سر ہو نہ نگر ہو، وہ ساز پیدا کر،

جس میں خیال ہو نہ خواب ہو، وہ آغاز پیدا کر،

جس میں حضور ہو نہ دور ہو، وہ فیاض پیدا کر،

کلام ۲

رگ رگ وضو ہوا ہے، دل سجدہ نماز میں،
زاہد زمام زہد کا ہے، کیا وہاں آغاز میں،

مسجد اہم عشق کو ساجن بنہ کیا،
شیریں دکا یا شکر حق فرہاد کی پر داز میں،

مئے نوش جام جاناں پلا دے اس طرح سے،
نہ ہوش آئے مجھ کو اس روح راز میں

دل کھو گیا میرا اس بے باک - حرم میں
یہ کیا خیال میرا کس انداز میں

برسوں سے قید میں ہے میرا دل جگر و جان
پائی نجات کیسے اس ملی نیاز میں

کلمہ کہتا تھا کلام طور سینا پر
تابان تصور تھے اس نظر تاز میں

خوبی تھی خوبتر کیا نقش اس غلام کی
محمود دیکھتا تھا نقش لیاڑ میں

معراج حضور تھا حضور اس عالم میں
سدرۃ المنتہی سے آگے آواز میں

کلام ۵

نہ وہ عشق ہے نہ وہ آرزو، نہ فشان لیا ز زندگی،
نہ کوئی موت کا ہے خطر، نہ میثاق کی پابندی

وہ گذر گئی وہ گذر رہی، سکندری و خرسندی،
وہ خسانہ خاصہ خاکتر، یہ خدگی ہے ہمدی

وہ دید تر وہ چشم تر، حق الد یاض رارگی،
پائی ہے کہنے چشم سے، تجنیس تر تا زندگی

وہ حیات باراں پیشتر، خسرو خسرو خوشنودی،
دیکر عیاں وہ کون تھا، کاہے کی ہے پسماندگی

کس فخر و فیاض سے، پائی جسے فرزندگی،
حضور وہ منظور ہے، آخر اسے آئندگی

کلام ۶

رات گزر جائے گی افسانہ کہتے کہتے،
سو جائے گا زمانہ دیوانہ کہتے کہتے۔

پر دانہ جل اٹھیں گے جلتی شمع کے اوپر،
اڑ جانے گا یہ پنچھی آشیانہ کہتے کہتے

جو مل گیا کسی کو قدرت کا خزانہ ہے،
یہ لوگ باقی رہ گئے مستانہ کہتے کہتے۔

ساغر میں سمندر تھا کیا مل گیا حضور،
محفل میں رند رہ گئے پیا نہ کہتے کہتے

کلام ۷

میں حال اپنے دل کا سا جن تجھے سناؤں
میں عمر بھر تجھی سے لاگی لگن لگاؤں

ہم بس گیا تو دل میں ہے عشق کی عنایت،
ہے چائے جگر میرا تجھ کو بھی میں دہاؤں

میرے پیچھے پڑ گیا ہے اس عشق کا فساد،
اک تو ہی میرا دلبر رکھ اور کیا بتاؤں

ترے اک قدم پے قرباں دل تاز تاز تازاں،
خنجر جہاں چلے گا سر کو وہیں جکاؤں

میں عشق کا ہوں مارا پابند زلف سلسل،
کہانی ہے ضرب کاری کیسے وہ میں چھپاؤں

تیری جستجو میں رونا تیری آرزو میں مرنا،
تیرے نام سے نشاۃ تجھ سے نظر ملاؤں

حضور نام ہے تیرا تجھو حضور جانوں،
قائم ہیں جو ازل سے گن گیان تیرے گاؤں

کلام ۸

درد میرے کی دوا تیرے پاس میرے دلربا،

مرض میرے کی عیب لقمان کو کیسی خبر
اپنے ہاتھوں سے صنم اک پیدا کا پیمان پہلا،

شکر لب شیرین حرف لب ریز لالائی لقا
ساقی ہے ساغر صحیح دم دم دلاؤ دلربا

مست بخانے مہیسی مہدار محکم مئے سدا
بزم رعداں میں رہوں با ہوش برتر بلوفا

نہ خوف غمخ کا کروں نہ کچھ قیمت کا خطر
دے جام وصلی وصل حضور ہو میری شفا

کلام ۹

دل چین سے اب اٹھ صفا دلیرا در سن دکھ

کیا کروں مجبور ہوں زلفوں کے خم میں دل پہنسا
جو بھی میرے پاس تھا ہائے وہ جاناں لے گئی

شکوہ کروں کس بات کا یہ درد ہے تو نے دیا
فریاد سن میری جتن تیرے پاس ہے میری شفا

دن رین تیری یاد میں آنسوں بہا پھرتا رہا
نہ نیند ہے نہ آرام کیسا تمہیں جادو کیا

حضور تیرے عشق میں کیا کیا ہمیں سامان
دکھ درد و رنج الم مینے رکھ سر پر اتنا

کلام ۱۰

تیرے عشق کا ہوا ایسا اثر
نہ شام کا پتہ نہ صبح کی خبر

نشہ بنایا تو نے یہ دل میرا
لگا تیر غینوں کا دل پے تیرا
اب رونا پڑا مجھے عمر بھر

اس حل میں تم کو نہیں چھوڑنا تھا
یہ ٹوٹا ہوا دل تمھیں جوڑنا تھا
بہاروں میں بلبل کا ہوا کیا گزر

بزم عاشقاں میں نشان ہوگا میرا،
میرے ساتھ کچھ کچھ بیاں ہوگا تیرا
حصور ہے تو ہی میرا ہمسفر

کلام ۱۱

دیکھ حسن کا جلو ا عاشق ہوا ہوں تیرا،
خود خدا پھنسا ہوا ہے کیا ہے تصور میرا

اس عشق میں عداوت نہ ہو سکے گی کسی کی،
وہ خود بخود ہے خود وہ، نہ شام نہ سویرا۔

اس آگ کے شعلوں سے جلیگا جہاں تیرا،
کیوں بنائی تھی وہ صورت جس میں خود کیا بسیرا۔

جو اقرار تھا نزل کا پورا کیا ہے تم نے،
الا نسانی صورت میں کیوں لگا یہ تھوڑا

حضور ہے بندوں کا یہ بند بن نے باندھا،
جو بچ کسوں کا تھوڑا نور ہے اب میرا

کلام ۱۲

رقیبوں کو خوشگوار رہنے دو،
مجھے تو سوگوار رہنے دو

مسلل تو میں رہا غافل،
کسی کو ہوشیار رہنے دو۔

قرار پایہ ہے کئے بتا؟
بے کسی بے قرار رہنے دو

کسی کی زندگی تلخ ہو چکی کب سے،
عمر بھر اشکبار رہنے دو

تیر پر تیر چلاؤ اے صیاد،
مجھ کو اپنا شکار رہنے دو

ترا ہوا ہوں اک نظر کا حضور،
تارِ دید ہمارے رہنے دو

کلام ۱۳

فرقت میں تیرے دلبر دن رین بیقراری،
یادوں سے دل لگا کر گزری ہے عمر ساری

میرے لبوں پہ دم ہے ہے لب پہ نام تیرا،
میری قبر پہ آکے نہ کرنا آہ زاری

جوناگوار گزری اس کی نہیں شکایت،
قسمت میں جو لکھی تھی کھائی ہے ضرب کاری۔

رگ رگ تڑپ اٹھی ہے میرا جل گیا جگر بھی
پیتاب ہو چکا ہوں آنکھوں سے خون جاری۔

یہ حضور کی صدا ہے کچھ دم سلب سے پھلے،
جو دے گئے تھے مجھ کو لے لو وہ انتظاری

کلام ۱۵

اپنے ہاتھوں سے ساقی مجھے شراب تو دے،
میرے درد جنوں کا کوئی حساب تو دے

پیاسے کو پلادد کے پیاسا ہوں ازل سے،
نقاب اٹھا کے دلبر بے نقاب تو دے

شرمنے سے تمہارے آئی ہے شرم بھٹک،
نظریں ملا کے ہم کو بے حجاب تو دے

تو ماجواب ہے کوئی تیرا جواب نہیں،
لبوں پہ لب رکھ کر کچھ ثواب تو دے۔

برسوں کی صدا ہے مان لو اے جان من،
بھڑے ہوئے کو ملکر رشک آب تو دے

باغ ارم کی بلبلیں حیران ہیں تیرے حسن پر،
گلے لگا حصوز کو گل متاب تو دے

کلام ۱۶

اک نظر کی جھلک نے مست مدام کر دیا،
کافر ادا نے عمر بھر تیرا غلام کر دیا۔

اس عاشق سے پہلے نہ کوئی رنج غم تھا،
بدنام خلق میں میرا قصہ تمام کر دیا۔

دین ایمان مذہب تو نے بھلا دیے ہیں،
کعبہ کو چھوڑ کر صنم تیرا سلام کر دیا۔

دنیا کی ہے نہ خواہش نہ عقبہ کی ضرورت،
ورڈو زبان میں بس تیرا نام کر دیا۔

میرے یار نے مجھے کہا، محشر میں پلاؤ گے،
دست بدست دیکر قول کلام کر دیا۔

تیرا نقش پاک انور مر حسن سے اعلیٰ،
جنے ہے جلوا دیکھا وہیں قیام کر دیا۔

ساقی پلا دی ایسی کہ دونوں جہاں بھولے،
دیوانہ اس حضور کو نظروں کے جام کر دیا۔

کلام ۱۷۳

زاہد کو ہر طرح سے دکھا دکھا کے پی،
جسے دیکھنا نہ ہو تو اسے دکھا دکھا کے پی۔

یکبار سر کٹانے سے ہوتا ہے کیا اے پارسا،
پینے کا مزا لینا ہے تو دم دم کٹا کے پی۔

مگر میکدہ میں شراب نہ ہو تو میکدہ نہ جا،
پھر آب رواں میں زہر کو ملا ملا کے پی۔

کعبہ کو تو سب لوگ مسجد بناتے ہیں،
توہر قدم پے کعبہ بنا بنا کے پی۔

خود بھی خدا نے پی ہے ہر بھر کو مے پلائی،
پینے کا اذن ہے کہ نظریں ملا ملا کے پی۔

چھپ چھپ کے لوگ پیتے ہیں شراب اے حضور،
ایسی تو وجہ کیا ہے مسجد میں جا جا کے پی۔

کلام ۱۸

تو نے ہمری بات بھلا دی،
نینوں کی مار کشا روے۔

ہم رے نیناں تم بن برے،
تن میں تمری تاروے۔

مُن مُن گیت تمہارے گاؤں،
با جے من کا ستاروے۔

نینوں سے تم نین ملا کے،
بر سر چلا . تلوار وے۔

جو مانت نہیں میرا کہنا،
کیا ہے کشن مرار وے۔

بجھن تمہارے ہری ہر باجے،
عشق میرا اوتاروے۔

تیرا وچن اس حضور کو،
دے گیا دکھ ہجاروے۔

زیر تعمیر روضو
فقیر سید انور علی شاہ بخاری